

Sivari & Totaali

Antimilitaristinen kulttuurilehti 2/2011

UUTANI
KRIG
INGEN
KAPIT
ALISM

Sodat alkavat täältä:
**NEAT - North European
Aerospace Testrange**

s. 12-15

Sisältö

Kotimaa s.3:

- Kranaatinheitimiä Suomesta Saudi-Arabiaan
- Ulkomaankauppaministeriksi aserahoilla?
- Vangitut totaalit

Politiikka s.4-7:

- Pimein lyhydin hallitukseen
- Kohti pelon politiikkaa ja kontrolliyhteiskuntaa

Ulkomaat s.8-9:

- Egypti: vangittu pasifistiblogisti eristysseleihin
- Turkki: aseistakieltäytyjä nälkälakossa
- Viranomaiset yrittävät tukahduttaa Food Not Bombsin Yhdysvalloissa
- Sveitsi: muutoksia aseistakieltäytyjien määrän vähentämiseksi

Siviilipalvelus s.10-11:

- Siviilipalvelus 80 vuotta

War Starts Here s.12-15:

- NEAT - North European Aerospace Testrange
- Massa-aktio 26. heinäkuuta - tule ja paljasta sotateollisuus!
- Länsinaapurit kävivät kertomassa aikaisemmista NEAT-kokemuksista
- War Starts Here- vuoden paras antimilitaristinen seminaari

Bahrain s.16-20:

- Aktiivisesti unohdettu kansannousu

Antimilitarismi s.21-23:

- Feministinen näkökulma aseistakieltäytymiseen

Kansi: "Ilman sotaa ei kapitalismia." Ruotsalainen mielenosoittaja aseiteollisuutta ja muita sotavalmisteluja vastaan. Pinkillä värillä halutaan viestiä antimilitarismista.

Pääkirjoitus

Kesän 2011 lukemistooni kuuluu kirja "Yrjö Kallisen elämä ja totuus".

Kallinenhan oli työläinen, osuuskuntamies, teosofi ja pasifisti, joka nousi vivahteikkaiden vaiheiden kautta sodan jälkeisen Suomen puolustusministeriksi. Pasifisti **Pekkalan** hallituksen puolustusministerinä 1946-48 oli melkoinen paradoksi. Asiaa hieman selitti se, että Kallinen oli sopinut etukäteen, ettei hänen tarvitse hoitaa mitään armeijan toimintakykyä edistäviä päätöksiä, kuten asehankinnat, upseerien nimitykset yms.

Siviilipalveluksen keskeisen ajatuksen voidaan ajatella olevan sodan ja väkivallan ehkäiseminen, tai vähintäänkin välttäminen. Sikäli se poikkeaa selvästi varusmiespalvelusta, jonka tehtävä on lisätä kansalaisten valmiuksia väkivallan käyttämiseen ja sodankäyntiin.

Omina aktiivivuosiinani siviilipalveluksesta ei Suomessa ole vastannut koskaan armeijan

käynyt työministeri – edellinen oli **Ilkka Kanerva** vuonna 1995. Kataisen hallituksessa tämä ketju viimein katkeaa, kun vastaavaksi ministeriksi nousee **Lauri Ihalainen**. Kun eettisestä palveluksesta joutuisi vastaamaan armeijan käynyt poliitikko, voisi ehdottaa vastaavaa sopimusta kuin Kallisella. Miksi armeijan itse käynyt ja siihen valalla sitoutunut ministeri ei siirtäisi vastuuta siviilipalvelusmiesten oikeuksien turvaamisen osalta kyseiseen palvelusmuotoon avoimesti suhtautuvalle kollegalleen? (Nykyisessä hallituksessa ainut siviilipalveluksen itse suorittanut ministeri näyttäisi olevan **Paavo Arhinmäki**. Armeijaa käymättömiä toki löytyy muitakin.)

Yksi mahdollinen selitys siviilipalveluspäätösten pitämiseen sotilaalla toki löytyy: voihan olla, että siviilipalveluksen todellinen tarkoitus hallituksen kannalta on rangaista niitä, jotka eivät suostu opettelemaan tappamista.

Simo Hellsten

Sivari&Totaali-lehti on Aseistakieltäytyjäliitto ry:n neljästi vuodessa julkaisema antimilitaristinen kulttuurilehti.

ISSN 1235-4406

Tilaukset 15 euroa/vuosi.
Tili SAMPO 800017-750541.
Lehden tilaus sisältyy Aseistakieltäytyjäliiton jäsenmaksuun.

Toimitus:
Jarkko Saipio (päätoimittaja)
Simo Hellsten (toimitussihteeri, lehden ulkoasu)
Avustajat numerossa 2/11:
Paavo Koltola, Kaj Raninen,
Antti Sipilä, Tuuli Vuori

Painopaikka:
Newprint Oy
Joutsenmerkitty painolaitos,
lupanumero 441-624

Lehti ottaa mielellään vastaan uusia avustajia, juttuideoita ja palautetta. Sivari&Totaali ei pysty maksamaan avustajille palkkioita. Otathan yhteyttä päätoimittaja Jarkko Saipio paatoimittaja@akl-web.fi.

Lehdessä esitetyt artikkelit eivät välttämättä vastaa kaikkien kirjoittajien tai toimituskunnan näkemyksiä. Kukin seisoo omien artikkeleidensa takana.

Aseistakieltäytyjäliitto/
Sivari&Totaali
Rauhansema
Veturitori 3
00520 Helsinki
www.akl-web.fi

Sivari & Totaali on Aikakauslehtien liitto ry:n sekä kulttuuri-, mielipide- ja tiedelehtien liiton Kultti ry:n jäsen.

Kranaatinheittämiä Suomesta Saudi-Arabiaan

Patria solmi viime vuonna Yhdysvaltain hallituksen asevientiohjelman kanssa sopimuksen Nemo 120mm kranaatinheitinjärjestelmästä. Kaupan lopulliseksi määräämäksi on varmistumassa Saudi-Arabia. Suomen viranomaiset ja Patria eivät ole vahvistaneet tietoa.

Patria solmi vuoden 2010 syyskuussa aiesopimuksen ja marraskuussa lopullisen alihankintasopimuksen kymmenien Nemo-järjestelmän kaupasta amerikkalais-kanadalaisen General Dynamics Land Systems Canadan (GDLS-C) kanssa. Patria Nemo 120mm on tuhovoimainen epäsuoraa tulta ampuva tulitukijärjestelmä. Patrian kertoi kaupan olevan osa Yhdysvaltain hallituksen liittolaismaihin suuntautuvaa asevientiohjelmää (Foreign Military Sales, FMS). Asekau-pan lopullista määräämää ei kerrottu.

SaferGlobe Finlandin laske- man arvion mukaan kranaatinheitinkauppa on arvoltaan noin 150 miljoonaa euroa. Se vastaa Suomen kahden vuoden keskimääräistä asevientiiä ja nostaa Saudi-Arabian Suomen 2000-luvun kolmen suurimman asevientimaan joukkoon. Muut kaksi ovat Puola ja Ruotsi.

Patria on solminut sopimukset ja aloittanut kaupan toteutuksen, mutta ei ollut vielä huhtikuun loppuun mennessä saanut kaupalleen puolustustarvikkeiden

vientilupaa. Kaikissa yli miljoonan euron kaupoissa vientiluvan myöntää valtioneuvosto. Patria on toiminut ulkoministeriön antaman ennakkolausunnon turvin.

EU:n puolustustarvikkeiden vientisäädösten mukaan asevientien jännitteiden ja aseellisten konfliktien osalta sekä alueellisen rauhan, turvallisuuden ja vakauden suojeleminen myös ihmisoikeuksien kunnioittaminen kohde- maassa. Suomi on ilmoittanut noudattavansa EU-sääntöjä.

Saudi-Arabia on Economics Intelligence Unitin demokratia 2010 indeksin mukaan maailman kahdeksanneksi vähiten demokraattinen valtio. Saudi-Arabiassa ei ole parlamenttia ja maata hallitsee kuningasperhe yksinvaltaisesti, poliittiset puolueet ovat kiellettyjä, kokoontumis- ja yhdistymisvapautta ei ole. Viranomaisten harjoittaman kidutuksen on raportoitu olevan toistuvaa ja kuolemanrangaistus on käytössä yleisesti esimerkiksi muiden uskontojen kuin islamin harjoittamisesta. Naisten oikeudet ovat lähes yhtä heikkoja kuin ne olivat Talebanin hallitsemassa Afganistanissa.

Perustuu SaferGlobe Finlandin tiedotteeseen: <http://www.saferglobe.fi/tutkimusverkosto/tiedotteet/tj2>

Ulkomaankaup- paministeriksi aserahoilla?

Helsingin Sanomien 21.6. mukaan Kokoomuksen kansanedustajilla oli ainakin yksi yksityinen vaalirahoittaja, joka on rauhankäsymysten suhteen mielenkiintoinen. Asekaupalla rikastunut Chaim "Poju" Zabludovic tuki Kokoomuksen eturivin kansanedustajia tuhansilla euroilla. **Perti Salolainen** sai lain salliman maksimilahjoituksen 6000 euroa ja **Kimmo Sasi, Ben Zyskovicz** sekä entinen ulko- nykyinen ulkomaankaupaministeri **Alexander Stubb** 5000 euroa.

Suuri osa Zabludowiczin miljardimaisuudesta on peräisin hänen isänsä perustamasta Soltamaseyhtiöstä. Soltamin 70-luvulla valmistamia Tampellan kranaatinheittimiä päätyi mukaan mo- niin maailman kriisipesäkkeisiin¹, erityisesti Lähi-Itään. Nykyisin Zabludowiczin omaisuus on sijoitettuna pääosin muualle, kuten kiinteistöihin, mutta hän myös omistaa yhdysvaltalaisen ammusvalmistajan Pocalin², joka muun muassa valmistaa kranaatinheittimien ammuksia Yhdysvaltojen armeijalle³.

Yhdysvalloissa Pocalin hankintasopimukset aiheuttivat 80-luvulla kohun, kun ostopäätöksiä ajanut ministeri oli ollut aikaisemmin yhtiön palkkalistoilla⁴.

¹ HS 28.7.2008

² Wikipedia

³ The Times Tribune 2.7.2010

⁴ KU 9.4.2009

Vangitut totaalit - lähetä tukipostia!

1.4.2011 Suomen vankiloissa istui viisi aseistakieltäytyjää. Tukipostia saa lähettää ainakin seuraaville totaalikieltäytyjille:

Casper Tuomaala
(11.4.-10.10.2011)
Keravan avovankila
PL 133
04201 Kerava

Juho Palmroos
(17.2.-17.8.2011)
Satakunnan vankila,
Köyliön osasto
Vankilantie 515
27750 Köyliö

Alexi Leikkola
(24.1.-22.7.2011)
Vilppulan vankila
Kotiniementie 67
35700 Vilppula

Pimein lyhdyin hallitukseen

Teksti: Kaj Raninen

Lehtemme edellisissä numeroissa käsiteltiin puolueiden kannanottoja asevelvollisuuteen otsikolla ”pimein lyhdyin auringonlaskuun”. Ei liene kovin yllättävää, ettei valoja ole pistetty päälle myöskään hallitusohjelmaa kirjoitettaessa. Asevelvollisuudesta on siinä nimittäin yksi virke: ”Yleistä asevelvollisuutta kehitetään **Siilasmaan** raporttiin tukeutuen”.

Kyseinen viime vuoden syksyllä julkaistu puolustusministeriön raportti, viralliselta nimeltään ”Suomalainen asevelvollisuus”, keskittyy puolustamaan nykyistä,

miesten enemmistön sotilaalliseen kouluttamiseen perustuvaa laajaa asevelvollisuutta samalla kiivaasti miettien, miten se voidaan toteuttaa viemättä ”liikkumavaraa” armeijan ensisijaisilta pyrkimyksiltä – uudenaikaisten aseiden hankkimiselta ja niiden käyttämiseen kykenevän henkilöstön kouluttamiselta. Yhtenä vaihtoehtona esitetään lyhimmän varusmiespalveluksen muuttamista neljän kuukauden mittaiseksi. Tämä huolimatta siitä, että saman raportin mukaan ”vajaan neljän kuukauden koulutus ei tuota sotakelpoista joukkoa”.

Pari päivää hallitusohjelman julkistamisen jälkeen julkisuudessa esiintyi tietoja, että ”asevelvollisuuden kehittäminen” on ohjelmassa koodisana nimenomaan neljän kuukauden palvelusajalle. Toisin sanoen asevelvollisuus halutaan nyt pelastaa antamalla osalle sen kohteista sotilaallinen koulutus, josta ei ole tarkoitukseen mitään sotilaallista hyötyä. Ja nimenomaan poliitikot haluavat, armeija ilmeisesti tahtoi jonkun muun ratkaisun. ”Puolustusvoimien tehtävä on kouluttaa sodan ajan joukkoja, ja siihen neljä kuukautta on aivan lyhyt aika”, sanoo viestintäjohtaja, eversti **Jyrki Heinonen** Aamulehdessä 23.6.

Vaalien alla julkaistussa siviilipalveluksen kehittämistyöryhmän mietinnössä siviilipalvelusta haluttiin ruveta kehittämään arvotetuksi ”julkisen edun mukaiseksi voimavaraksi”. Käytännössä siis

auttaa asevelvollisuuden ylläpitämistä sivarin avulla. Hallitusohjelmaan asti tämä pyrintö ei ole kuitenkaan yltänyt, sillä siviilipalvelusta ei siinä mainita sanallakaan. Nykytilanteessa tämä ei ole yksinomaan huono asia.

Mielenkiintoiseksi tilanne menee, mikäli palvelusajan lyhentäminen neljään kuukauteen todellakin toteutuu. Sehän nostaisi siviilipalveluksen ikuisuuskysymyksen, palveluksen pituuden, jälleen – ja toivottavasti viimeisen – kerran voimakkaasti valokeilaan. AKL on luonnollisesti valmis tähän kamppailuun.

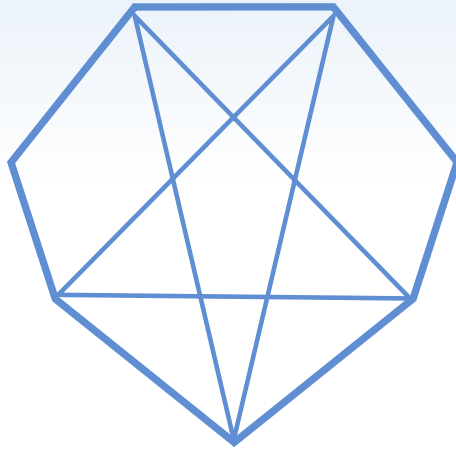

Siviilipalvelusasioista tulevassa hallituksessa vastaa työministeri, 64-vuotias reservin vääpeli Lauri Ihalainen (sdp).

Puolustusministeriötä johtaa uudessa hallituksessa 44-vuotias reservin kapteeni Stefan Wallin (r.).

Yhteiskunnan turvallisuusstrategia:

KOHTI PELON POLITIIKKA JA KONTROLLIYHTEISKUNTA

teksti: Antti J. Sipilä

Valtioneuvosto julkaisee neljän vuoden välein yhteiskunnan turvallisuusstrategian (YTS), joka aiemmin tunnettiin nimellä Yhteiskunnan elintärkeiden toimintojen turvaamisstrategiana (YETT). Strategia jatkaa samoilla oikeistolaisilla linjoilla, joita jo saman hallituksen valmisteleva ulko- ja turvallisuuspoliittinen selonteko sisälsi. Käsittelin sitä aiemmassa artikkelissani ”Kohti NATO:n jäsenyyttä ja pelon politiikkaa” Sivari&Totaali -lehden numerossa 2/2009. Tämä kirjoitus on tuon artikkelin henkinen jatku- mo, käsittelevähän nämä kaksi turvallisuuspoliittista asiakirjaa samoja aihealueita. Ulkoisia uhkia kartoittanut selonteko on ollut myös yhtenä pohjana turvallisuusstrategialle. Seuraava turvallisuusjulkaisu tulee olemaan kyberstrategiatyö, joka tullaan myös varmastikin käsittelemään tämän lehden sivuilla.

Itse strategiapaperin alussa esitellään lainsäädäntö, johon

strategia nojaa ja sen valmisteluun liittyneet tekniset seikat. Teksti on perinteistä lassytystä säädöksistä, jotka on tarkoitettu turvaamaan ihmisiä ja yrityksiä. Siinä esitellään myös uhkamalli, jota on käytetty uhkien kartoittamisen pohjana. Koska strategiassa on otettu huomioon kansainväliset uhkat, myös NATO on tässä asiakirjassa läsnä. Se mainitaan jo sivulla 11, koska uhkamalli jota käytetään perustuu osin NATO-ohjeistuksiin. Sanaa puolueettomuus ei tekstissä mainita kertaakaan, vaikka Suomi virallisesti onkin puolueeton valtio.

Toisessa luvussa päästään itse asiaan, yhteiskunnan turvallisuusstrategiaan, joka sisältää seitsemän osa-alueita. Nämä ovat valtion johtaminen, kansainvälinen toiminta, Suomen puolustuskyky, sisäinen turvallisuus, talouden ja infrastruktuurin toimivuus, väestön toimeentuloturva ja toimintakyky sekä henkinen kriisinkestävyys. Kuusi ensimmäistä ovat melko helposti ymmärrettä-

vissä. Ne ovat normaalioloissa juuri sellaisia asioita, joita koemme jokapäiväisessä elämässämme, hyvässä tai pahassa. Henkinen kriisinkestävyys pitää kuitenkin purkaa auki ennen sen katsantoa. Pyrin käsittelemään kaikkien näiden osioiden pääpiirteitä antimilitaristiselta näkökannalta tässä artikkelissa.

Valtion johtaminen sisältää nimensä mukaisesti ylimmän valtiojohton, eli eduskunnan, hallituksen, presidentin ja ministeriöiden toimintaa. Luvun alussa käsitellään tärkeimmät kansainväliset kumppanuudet. Näitä mainitaan kolme: EU, YK ja kuten arvata saattaa, NATO. Euroopan turvallisuus- ja yhteistyöjärjestö ETYJ:iä ei koko asiakirjassa maininta sanallakaan. Tässä luvussa luvutaan myös huolehtia perus- ja ihmisoikeuksien noudattamisesta. Tämä kuulostaa lähinnä huvittavalta, koska eihän näitä oikeuksia käytännössä turvata edes normaalioloissa. Muutoin luvun teksti käsittelee lähinnä kriisiaikais-

ten tilannekuvauksien tekemistä. Näiden tekeminenkin perustuu osaltaan NATO:n ylläpitämiin malleihin.

Kansainvälisen toiminnan osuus keskittyy muihin valtioihin ja kansainvälisiin instituutioihin ylläpidettäviin ulkosuhteisiin. Keskeisin näistä on EU, joka on asettanut Lissabonin sopimuksessa veloitteita yhteisestä avunannosta. Toinen painopistealue on ulkomaankauppa ja sen häiriintymättömyys. Malli, jota sovelletaan on kopioitu Yhdysvaltojen National Security Authority (NSA) mallista. Siihen liittyy mm. valtiosalaisuuksien ja ulkosuhteiden luottamuksellisuuden säilyttäminen sekä viranomaiskommunikaation turvaaminen. Luvun merkittävin avaus aikaisempaan YETT:een on puolustusvoimain velvoite täyttää NATO:n suorituskykyvaatimukset.

Puolustuskykyä käsittelevän luvun avainsana on kokonaisuomaanpuolustus. Tämä koskee paitsi armeijaa, poliisia ja rajavartiolaitosta myös vapaaehtoista maanpuolustusta ja siihen liittyvää järjestötoimintaa. Vanhasta aluepuolustusmallista pidetään edelleen kiinni, mutta sen perustana on nyt kansallisten toimijoiden lisäksi kansainvälinen puolustusyhteistyö, käytännössä EU-rajat ja NATO:n nk. rauhan-kumppanuus. Puolustusvoimain tehtäviin lukeutuu luvussa maanpuolustuksen lisäksi virka-apu muille toimijoille sekä kansainvälisen valmiuden ylläpitäminen. Tältä osin muutoksia aikaisempaan ei käytännössä ole.

Sisäisen turvallisuuden luku käsittelee sisäministeriön alaisia palo-, pelastus- ja poliisitoimen toimintaedellytyksiä. Luvun alusta pelotellaan terrorismilla ja väläytetään poliisin tarvittavien toimintaedellytyksien turvaamista.

Tämän valossa uusi pakkokeinolain ehdotelma ei yllätä, sillä siihen liittyvät yhteiskuntaa militarisoivat elementit on käsitelty jo YTS:ssa. Terrorismin torjuntaan liittyvä EU-ohjeistus on otettu työn pohjaksi ja sen pimeä puoli koettiin konkreettisesti, kun suomalaisten mielenosoittajien bussi pysäytettiin Portugalin rajalle marraskuussa. Muista tämän luvun asioista lähinnä maahantulon hallinta liittyy militarismiin lisääntymiseen. YTS:n mukaan laittomilta maahan tulijoilta kerätään biotunnistetiedot ja heidät sen jälkeen käännytetään.

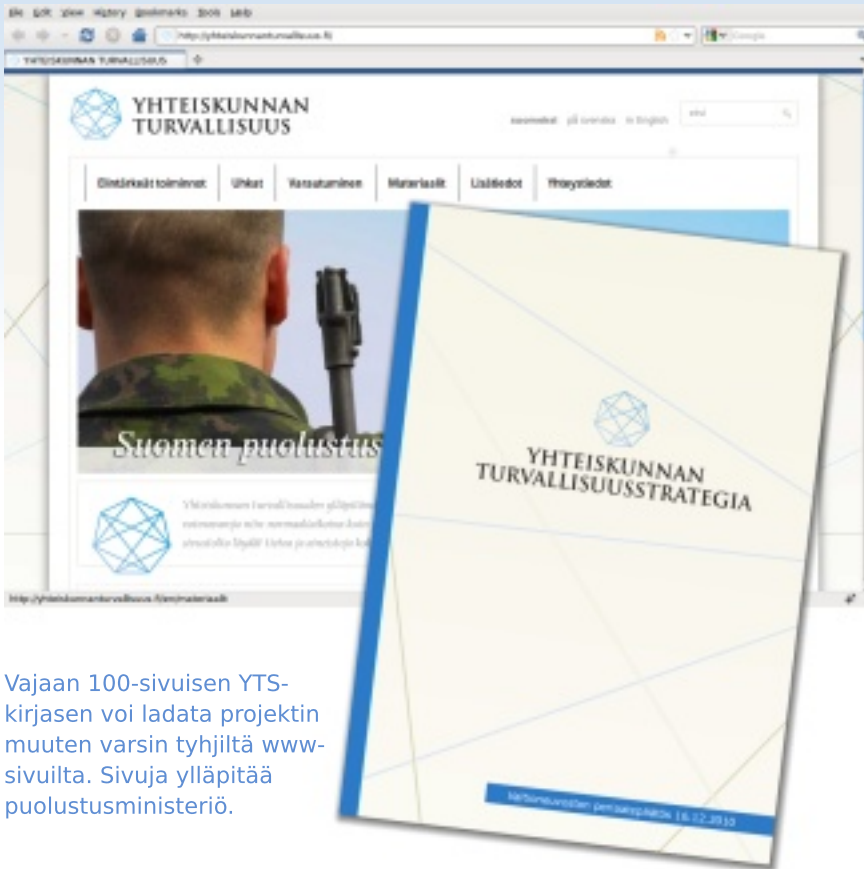
Elinkeinoelämän kädenjälki näkyy hyvin selvästi talouden ja infrastruktuurin toimintaa käsittelevässä luvussa. Sen tavoitetilaan liittyy eritoten rahoitusmarkkinoiden, pankkijärjestelmän, teollisuusinfrastruktuurin, vakuutusjärjestelmän ja elintarvikehuollon toiminnan turvaaminen. Kriisitilanteessa näistä ainoastaan elintarvikehuolto on laskettavissa aidosti elintärkeäksi. Muut on selkeästi otettu mukaan EK:n vaatimuksia kompaten. Infrastruktuuriin lasketaan kaikki viestintäverkot ja logistiikka, joiden ylläpito on elintarvikehuollon lisäksi tärkeää. Lisäksi luvussa on maininta ympäristömuutosten havaitsemisesta ja niihin sopeutumisesta. Tämä noudattaa linjaa jonka mukaan elinkeinoelämän ei tarvitse ottaa vastuuta ilmastonmuutoksesta, vaan valtio lupaa toimillaan siihen sopeutua. Energiahuollossa ei ole riskiksi laskettu ns. Peak oil -ilmiötä, josta jopa IAE varoittaa. Luku onkin pääosin talousshuttua, jolla ei oikeassa kriisissä varmastikaan ole juuri väliä.

Väestön toimeentuloturvan ja toimintakyvyn alle sijoittuu sosiaali- ja terveydenhuolto, yhteiskuntarauha ja väestön itsenäinen

selviytymiskyky. Tämä sisältää myös terveysuhkien kartoituksen ja lääkehuollon. Yhteiskuntarauhan ylläpito toteutetaan käytännössä vähimmäistoimeentulon turvaamisella, joka ulottuu YTS:n mukaan myös kriisiaikaan. Suomessa kuitenkin todetaan, että varaudutaan toimeentuloturvan määräytymisperusteiden muutoksiin. Tämä on koherenssissa oikeistohallituksen yleisen sosiaaliturvan karsimisen kanssa. Muuten luvun asiat kuvaavat sellaisia tekijöitä, joita voidaan melko yksimielisesti pitää valtion kriisikaisina velvoitteina.

Henkinen kriisivalmius on luvuista odottamattomin. Sen purkamisen auki paljastaa, että otsikolla tarkoitetaan lähinnä nationalistista propagandaa, joka läpileikkaa koulutuksen, hengellisen elämän, kulttuurielämän ja valtion viestinnän. Päätarkoituksena on maanpuolustustahdon ylläpito sekä kriiseissä kestäminen ja niistä toipuminen. Luku vilisee sellaisia termejä kuin kansakunnan tahto, itsenäisyys, yhteisvastuullisuus, maanpuolustustahto ja kansallinen identiteetti. Luvussa ei myöskään ole unohdettu maahanmuuttajien integrointia yhteiskunnan yhteisiin arvoihin. Tämä luku voisi olla suoraan 1800-luvun lopun kansallisromanttisesta eepoksesta. Siksi se onkin ehkä YTS:n pelottavin osa. Oletukset kansasta, kansakunnasta ja kansallisidentiteetistä romuttuivat jo 1960-luvulla, kun yhtenäiskulttuurin tarve katosi. Silti ne elävät selvästi YTS:n kaltaisissa asiakirjoissa.

Yhteiskunnan turvallisuusstrategian yhteydessä lanseerattiin puolustusministeriön ylläpitämä verkkosivusto www.yhteiskunnaturvallisuus.fi. Sivuston on toteuttanut ideatilaksi itseään kutsuma mainostoimisto Hinku. Ku-

Vajaan 100-sivuisen YTS-kirjaseen voi ladata projektin muuten varsin tyhjiltä www-sivuilta. Sivuja ylläpitää puolustusministeriö.

ten odottaa saattaa, sivusto on selkeä yritys brändätä yhteiskunnan turvallisuus omalla logollaan, fontillaan ja ulkoasullaan. Ulkoasu ja logo ovat myös koherenssisia YTS-asiakirjan taiton kanssa. Sivusto on lähinnä huvittava lukukokemus, mutta sinne on myös kerätty helposti löytyvässä muodossa valtion kriisivalmiuteen liittyvä aineisto ja lähteet. Tämä tekee kriisinhallinnan tuntemisen ja sen militarististen elementtien toteutuksen helpoksi ja auttaa varautumaan mahdolliseen valtiöväkivaltaan näissä tilanteissa.

Kokonaisuudessaan YTS sivustoinen vaikuttaa lisäkontrollia ja kansalaisvelvoitteita painottavalta kokonaisuudelta. Sen pääpainopiste on turvata juuri elinkeinoelämän, ei niinkään kansalaisten oikeuksia kriisiaikana. Pahoissa kriisitilanteissa on mahdollisuus melko suuriinkin vallan keskittämiseen tähtääviin toimiin. Näistä pahimpana jo valmiiksi kansaa olemattomasti edustavan eduskunnan vallan siirtyminen hallituksen ja presidentin käsiin. Toinen huolestuttava tekijä on turvallisuusympäristön kiristäminen

ylisuurilla uhkakuvilla. Kolmantena mainittakoon kansainvälisen kriisinhallinnan sivutuotteena nouseva mahdollisuus nk. ystävällismieliseen miehitykseen. Tässä tapauksessa kriisivakuksi kutsuttaisiin ulkomaisia joukkoja. Lähes koko asiakirjan kriisinhallintamenettelyt ovat siis militaristisiin pakkokeinoihin perustuvia, eivätkä lähde aidosti väestön vaan valtio-instituution ja elinkeinoelämän turvaamisesta. On selvää, että itse en allekirjoittaisi tätä asiakirjaa pätevänä kriisitilanneohjeistuksena. Se olettaa aivan liian paljon ja sen konkreettiset ehdotukset ovat ristiriidassa yleisesti hyväksytyjen ihmisoikeuksien ja -vapauksien kanssa.

Asiakirjan lähtökohtana ei selvästikään ole ollut humanitaarinen kriisinhallinta. Toki elementtejä siitäkin on mukana, mutta pääosin asiakirja suhtautuu yhteiskunnan uhkiin, niin valtiollisiin kuin ympäristöuhkiinkin, militaristisesti. Jopa kansainvälisen Punaisen ristin aikaisempi johtaja on kritisoinut sotilaiden käyttöä humanitäärisissä kriiseissä. Tämä sen takia, että sotilaskoulutus ei

anna minkäänlaisia valmiuksia esimerkiksi sosio-psykologiseen tukeen. Pehmeämpi, ihmisläheisempi ja muuhunkin kuin militarismiin perustuva uhkien estäminen on jäänyt lähes huomiotta. Esimerkiksi ympäristökatastrofien estämistoimista ei puhuta kuin muutamassa lauseessa. Kuitenkin ympäristönsuojelulla voisi ehkäistä tämänkaltaisia uhkia merkittävästi, parhaana esimerkkinä ilmastonmuutoksen ehkäisy. Pelon ilmapiiri hallitsee niin sisäisten kuin ulkoistenkin uhkien käsittelyä. Psykologisesti asiakirjan laatijoita voisi hyvinkin diagnosoida orastavasta paranoiasta kärsiviksi.

Militarismi ei ole vastaus yhteiskunnan turvaamiseen, vaan se tapahtuu parhaiten ekologisen kestävän kehityksen periaatteiden mukaisella luonnonsuojelulla ja sosioekonomisen kestävän kehityksen mukaisella yhteiskuntakehityksellä. Kestävän kehityksen arvoja ovat kansalaisvapaudet, yhteiskunnan uskonnollinen ja kulttuurinen monimuotoisuus, ihmisoikeuksien täysimittainen toteutuminen, yhtäläinen mahdollisuus vaikuttamiseen ja riittävään toimeentuloon sekä energiansaannin turvaaminen. Jos yhteiskunnan turvallisuutta halutaan aidosti parantaa, on tuloeroja kavennettava selkeästi, luonnon- ja etenkin ilmastosuojelun tasoa nostettava moninkertaiseksi ja energiainfrastruktuuri hajautettava sekä perustettava täysimittaisesti uusiutuvan energian käyttöön. Näillä keinoilla turvallisuus paranisi varmasti paljon enemmän kuin valvonnalla ja militaristisella vallan keskittämällä.

Kirjoittaja on kestävän kehityksen asiantuntija, FM

Egypti: vangittu pasifistiblogisti eristysselelliin

Vangittu pasifistiblogisti **Maikel Nabil Sanad** on siirretty El Margin vankilan eristysselelliin.

Hän sai kolmen vuoden vankeusrangaistuksen ”armeijan loukkaamisesta” Madinat al-Ashirin Ramadanin sotilasoikeudessa Nasr Cityssä Kairon lähellä 10.4.2011. Tuomio vahvistettiin 12. toukokuuta ja ilmoitettiin

22. toukokuuta. Samaan aikaan hänet siirrettiin eristysselelliin. Ennen sitä hänet oli sijoitettu vankilan erityisrangaistusselelliin, jossa ei ole päivävaloa. Lisäksi hänen sellitoverinsa uhkailivat häntä. Hän vaati päästä lääkärin luo, koska kärsii epävakaasta verenpaineesta ja tarvitsee jatkuvaa lääkitystä ja lääketieteellistä huolenpitoa. Hänet päästettiin lääkärin luo vasta noin viikko sitten.

Hän vaati myös siirtoa vankilan sairaalaan, jossa hän saisi helpommin apua hätätilanteessa. Sellissä hän ei olisi voinut apua yötäikää hätätilanteen sattuessa.

Vaikka siirtoa eristysselelliin voi pitää seurauksensa sellitoverien uhkauksista, kyseessä on silti rangaistus, jota yleensä pidetään kidutuksena.

Nabil on myös ensimmäinen julkisesti aseista kieltäytynyt egyptiläinen.

Maikel Nabil Sanadille voi lähettää tukipostia:

Maikel Nabil Sanad
El-Marg prison
El-Kalag
El-Khanka
Qalyubeya
Egypt

Turkki: aseistakieltäytyjä nälkälakossa

Turkkilainen aseistakieltäytyjä **İnan Suver** pidätettiin Izmirissä 22.4.2011. Hän oli suorittamassa ”sotilaskarkuruudesta” saamaansa kolmen kuukauden tuomiota Manisa Saruhanlin vankilassa. Hän oli karannut 21.4.2011 Sarunhalin valtiosairaalaan.

İnan Suver aloitti nälkälakon uuden pidätyksensä jälkeen, keskeytti sen lyhyesti 12. toukokuuta, mutta jatkoi 16.5 asti. ”En olen tehnyt mitään rikosta. Miksi siis olen vankilassa?”, Suver ihmetteli.

Alun perin Suver pidätettiin 5.8.2010 karkuruuden johdosta langetettujen suorittamattomien tuomioiden johdosta, minkä jälkeen hän on ollut vangittuna useissa vankiloissa.

Sveitsi: muutoksia aseistakieltäytyjien määrän vähentämiseksi

Sveitsin lopetettua aseistakieltäytyjien vakaumuksen-tutkimuksen ja yksinkertaistettua hakemusmenettelyä syyskuussa 2009

siviilipalvelushakemusten määrä kääntyi jyrkkään nousuun. Sveitsin siviilipalvelushallinnon virallisen tilaston mukaan vuonna 2008 hakemuksia tehtiin 1948, seuraavana vuonna 7213 ja viime vuonna 7392. Kuitenkin siviilipalvelushallinnon mukaan lukumäärä itse asiassa kääntyi laskuun vuonna 2010, jos edellisestä vuodesta otetaan huomioon vain muutoksen jälkeinen aika. Huomioon ei oteta, että osa hakijoista on saattanut odottaa uusia sääntöjä tietoisina siitä, että ne muuttaisivat käytännöt helpommiksi.

Hakemusten määrän lisääntyminen on johtanut konservatiivipoliitikkojen vaatimuksiin vaih-

tohtopalveluksen pidentämisestä ja yleisesti toimenpiteistä aseistakieltäytyjien määrän vähentämiseksi. 10.12.2010 Sveitsin parlamentti hyväksyi muutoksia vaihtohtopalvelusta koskeviin, vuodelta 1996 peräisin oleviin säädöksiin (siviilipalveluksen suorittaminen ylipäätään tuli Sveitsissä mahdolliseksi vasta tuolloin). Muutosten tarkoitus on vähentää

aseistakieltäytymishakemusten määrää. Tärkeimpiä niistä ovat:

- tähän saakka aseistakieltäytymisen hakemuslomakkeen on voinut ladata asianomaisen hallinnon www-sivustolta. Uuden 23. artiklan ensimmäisen kappaleen mukaan hakemuslomaketta tulee pyytää erikseen.

- lisäksi hakijan tulee vahvistaa hakemuksensa kirjallisesti neljän viikon sisällä sen jättämisestä.

Mikäli hän ei tee näin, hakemus raukeaa (artikla 26 kappale 4).

- siviilipalveluksen, jonka voi suorittaa Sveitsissä useissa jaksoissa, voi suorittaa korkeintaan kahdella eri palveluksen alalla.

- siviilipalvelusta suorittaville ruoasta, majoituksesta, matkoista yms. maksettavia korvauksia leikataan lähes 50 prosentilla.

Siviilipalvelushallinnon 1.2.2011 julkaisemassa lehdistötiedotteessa sanotaan: ”Vuoden 2010 lopussa hyväksytyjen uusien säännösten tarkoitus on lisätä aseistakieltäytyjähakemusten vähenevää trendiä luomalla uusia rajoituksia korvaavaa palvelusta suorittaville ja siihen hakeville”. Aseistakieltäytyjiä tukevan sveitsiläisen Zivildienst-yhdistyksen mukaan osa uusista säädöksistä rikkoo muita määräyksiä ja ihmisoikeussäädöksiä.

Viranomaiset yrittävät tukahduttaa Food Not Bombsin Yhdysvalloissa

Teksti: Paavo Koltola

Food not Bombs aktiivi **Eric Montanez** pidätettiin 4. huhtikuuta 2007 Orlandossa, Floridassa uuden lain turvin, jolla pyritään hiljentämään Yhdysvalloissa vallitsevan asunnottomuuden ja ruokapulnan vastaista toimintaa. Oikeus päätyi vapauttavaan tuomioon, mutta kaupunki valitti tuomiosta. 12. huhtikuuta 2011 yhdennentoista oikeuspiirin valitusoikeus päätti, että Orlandon kaupunki saa rajoittaa Food Not Bombs -ryhmän oikeutta jakaa tietoa ja ruokaa kahteen kertaan vuodessa puistoa kohden.

Toukokuun 18. päivä vapaaehtoiset uhmasivat uutta lakia ensimmäisen kerran jakamalla ruokaa Orlandossa. Tapahtumaan

osallistu noin 100 ihmistä. Poliisi ei pidättänyt ketään. Sen sijaan kaupunki yritti antaa vapaaehtoisille luvan, josta he kieltäytyivät. Myöhemmissä ruoanjaoissa poliisi on pidättänyt jakajia. Tällä hetkellä pidätyksiä on tehty jo 21. Orlandon Food Not Bombs aikoo jatkaa ruoanjakeluita pidätyksistä huolimatta.

Orlandon Food Not Bombs on kutsunut ihmisiä ympäri Yhdysvaltoja osallistumaan ruoanjakeluihin ja uhmaamaan lakia. Monissa kaupungeissa on järjestetty mielenosoituksia Orlandon kaupungin toimia vastaan.

Food Not Bombs -liikkeeseen kohdistuva painostus ei ole uutta Yhdysvalloissa. Yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisun sijaan

liikettä on pyritty vaimentamaan. Aktiiveja on pidätetty ja vangittu, banderolleja ja kirjoituksia on tuhottu, ja poliisi on ratsannut ruoanlaittopaikkoja sekä värvännyt soluttautujia liikkeeseen. Esimerkiksi vuosien 1988 ja 1997 välillä poliisi pidatti yli tuhat Food not Bombs aktiivia San Franciscossa.

Food not Bombs on kansainvälinen liike, joka pyrkii kiinnittämään huomiota yhteiskunnallisiin ongelmiin jakamalla ilmaista kasvisruokaa. Sillä on aktiivisia ryhmiä ympäri maailmaa. Kuka tahansa voi perustaa Food not Bombs -ryhmän. Suomessa liike toimii nimellä Ruokaa ei aseita.

Lisätietoa: www.foodnotbombs.net, akl-web.fi/rea

Siviilipalvelus 80 vuotta

Teksti ja kuva: Simo Hellsten

Suomalaisten aseistakieltäytyjien historia ulottuu ainakin 1900-luvun alkuun. Tällöin Suomi oli vielä Venäjän autonominen suurruhtinaskunta. Ensimmäinen itsenäisyyden ajan siviilipalveluslaki säädettiin kuitenkin vasta vuonna 1931. Käytyään läpi monia vaiheita siviilipalvelus täytti huhtikuussa 80 vuotta.

Autonomiasta ensimmäiseen tasavaltaan

Enimmän osan Suomen kuulumisesta Venäjään suomalaiset eivät olleet asevelvollisia Venäjän armeijassa. Tsaari **Nikolai II:n** aikana 1900-luvun alussa suomalaiset miehet yritettiin pakottaa Venäjän armeijaan. Tämä herätti ihmiset. Olkoonkin, että pääasiallinen syy oli kansallismielinen, vuonna 1902 suomalaisten organisoimissa kutsuntalakoissa jopa puolet asevelvollisista kieltäytyi aseista. Protestin seurauksena suomalaiset vapautettiin asevelvollisuudesta.

Itsenäisen Suomen ensimmäiset kutsunnat pidettiin vuonna 1918 Venäläisen lain perusteella.

Sisällissodan aikana maassa oli aseistakieltäytyjiä, mutta yksittäisten ihmisten vakaumus ei päässyt vaikuttamaan tapahtumien kulkuun. Kieltäytyminen ei myöskään vaikuttanut sodan voittajan jakamiin tuomioihin – muun muassa väkivaltaa vastaan puhunut pasifisti **Yrjö Kallinen** tuomittiin kuolemaan peräti neljästi. Hänen kohdallaan tuomioita ei kuitenkaan pantu lopulta täytäntöön.

Ensimmäinen väliaikainen asevelvollisuuslaki säädettiin 1919. Maailmansodan jälkeen voimistunut rauhanliike vaati erillistä siviilipalvelusta. Silloin jouduttiin kuitenkin tyytymään aseettoman palveluksen armeijan sisällä, joka tuli

mahdolliseksi, kun pysyvä asevelvollisuuslaki säädettiin 1922.

Aseeton palvelus ainoana vaihtoehtona kyseenalaistettiin, kun kuorma-auton apumies **Arndt Pekurinen** kieltäytyi palveluksesta vuonna 1926. Pekurinen vangittiin useita kertoja vuosina 1929–32. Hänen tapauksensa sai paljon huomiota ulkomailla, ja poliittinen paine pakotti säättämään sotalaitoksen ulkopuolisen palveluksen. Siviilipalvelus tuli voimaan 14. huhtikuuta 1931. Kahden ensimmäisen vuosikymmenen aikana sivarin suoritti 500–600 henkilöä. Käytännössä siviilipalvelukseen pääsi vain uskonnollisista syistä. Maallista val-

taa vastustavat Jehovan todistajat muodostivat totaali kieltäytyjien pääjoukon.

Toisen maailmansodan puhjetua ensimmäisen tasavallan aseistakieltäytyjät joutuivat jälleen vaikeuksiin. Siviilipalvelus ei vaivauttanut armeijasta sodan aikana. Talvisodassa sivarit määrättiin töihin kouluihin ja sairaaloihin, mutta jatkosodassa he joutuivat aseettomaan palvelukseen. Pekurisen lisäksi tiedossa on noin 130 sivaria, jotka kieltäytyivät astumasta armeijan riveihin. Monet tuomittiin vankilaan ja osa teloitettiin. Arndt Pekuriin kuljetettiin vankilasta rintamalle ja ammuttiin, kun hän kieltäytyi pukemasta univormua.

Toinen tasavalta ja sen inkvisitiot

Toisen maailmansodan jälkeen säädettiin uusi siviilipalveluslaki vuonna 1959. Uuden lain mukaan sivariin sai hakea uskonnollisten syiden lisäksi eettisin perustein. Samalla kuitenkin esiteltiin vakaumuksentutkintalautakunnat. Lautakuntaan kuuluivat tuomari, upseeri, sosiaaliministeriön edustaja, pappi ja psykiatri. Tällainen kokoonpano piti huolen siitä, että ei-uskonnollinen kieltäytyjä läpäisi vakaumuksentutkintakuulustelun vain harvoin. Myös pitkä 14 kuukauden palvelusaika piti sivarien määrän kurissa. 1959 lain aikana kieltäytyi silti yli 1400 henkilöä.

Jehovan todistajalle 1959 laki oli julma. Heidät tuomittiin vähintään 16 kuukaudeksi Karvian erityisylälaitokseen raskaaseen pakotyöhön jo sen ajan mittapuun mukaan alkeellisissa olosuhteissa. **Kekkonen** sulki laitoksen 1969.

60-luvulla yhteiskunnallinen herääminen ja opiskelijaradikalismi nosti aseistakieltäytymisen jälleen esille. Vuonna 1969 Suomeen saatiin merkittäviä parannuksia sisältänyt uusi laki. Palvelusaika lyheni 12 kuukauteen ja ei-uskonnollisia kieltäytymisperusteita laajennettiin. Aseistakieltäytyjien määrä kasvoi: vuonna 1971 sivariin lähti noin 300 henkilöä, vuonna 1980 lukumäärä ylitti tuhannen. Totaali-

kieltäytyjiä oli 70-luvulla noin tuhat, joista pääosa oli yhä Jehovan todistajia.

Vakaumuksentutkintalautakunta ryhtyi pian toimiin siviilipalvelusmiesten määrän kasvua vastaan. Yhä enemmän hakemuksia hylättiin. Vuonna 1974 perustettiin Siviilipalvelusmiestiliitto, joka muutti nimensä myöhemmin Aseistakieltäytyjäliitoksi. Aseistakieltäytyjät vaativat vakaumuksentutkinnan lopettamista. Koska vakaumukselliset aseistakieltäytyjät eivät päässeet siviilipalvelukseen, moni heistä joutui vankilaan. Suomi päätyi Amnesty Internationalin listalle aseistakieltäytyjien syrjimisestä.

Painostuksen alla puolustusministeriö ryhtyi laatimaan uutta väliaikaista siviilipalveluslakia, joka tuli voimaan 1987. Uusi laki lakkautti kuulustelumenettelyn ja vapautti Jehovan todistajat palveluksesta, mutta kytki siviilipalveluksen lähelle kokonaisuun puolustusta. Lisäksi siviilipalvelusta pidennettiin 16 kuukauteen.

Aseistakieltäytyjäliitto johti väliaikaisen lain vastustusta. Vastatoimiin kuului työnseisauksia ja lopulta keväällä 1990 siviilipalvelusmiesten rajoittamaton lakko. Totaali kieltäytyjien määrä kasvoi. Parhaimmillaan lakkoon osallistui yli 400 sivaria, minkä lisäksi muutama totaali kieltäytyjä tuki kampanjaa nälkälakolla.

Uuden lain valmistelussa aseistakieltäytyjiä kuultiin aikaisempaa enemmän. Vuonna 1992 voimaan tulleessa laissa siviilipalvelus irrotettiin lähes kokonaan puolustushallinnosta, palvelusaikaa laskettiin noin 13 kk:een ja palvelupaikkojen määrää lisättiin hieman antamalla yksityisoikeudellisille yleishyödyllisille järjestöille rajoitettu oikeus pitää sivareita. Totaali kieltäytyjien määrä laski ja siviilipalvelukseen hakeutuvien määrä nousi. Raskaat lakot kuitenkin veivät toimijoiden voimat, ja 90-luvun alun laman myötä aseistakieltäytyjäliike hiipui.

Kylmän sodan ja laman jälkeen

Kesällä 1998 yleisin varusmiespalvelusaika laski 8:sta 6 kuukau-

teen. Aseistakieltäytyjäliittoon oli tullut uusi sukupolvi, joka vaati vastaavaa lyhennystä siviilipalvelukseen. Hallitus ei kuitenkaan suostunut lyhentämään siviilipalvelusta. Epäsuhdan johdosta järjestettiin muutamia yhden päivän mittaista sivarilakkoja. Totaali kieltäytyjien määrä kasvoi räjähdysmäisesti ja Amnesty International adoptoi jälleen suomalaisia mielipidevangeiksi. Samaan aikaan 1992 lain velvoitteita sivareiden taloudellisista oikeuksista rikottiin yleisesti.

Vuodet 1997-2007 Aseistakieltäytyjäliitto teki aktiivista lobbaustyötä ministeriöihin ja osallistui erilaisiin selvityksiin ja työryhmiin. Useista uusista lakiesityksistä huolimatta eduskunnassa lakiin saatiin kymmenen vuoden aikana läpi vain kosmeettisia muutoksia. Varsinaisia tuloksia saatiin vasta kymmenen vuoden kuluuttua, kun vuoden 2007 lopussa eduskunta yksimielisesti hyväksyi nykyisen lain. Palvelusaika lyhennettiin 12 kuukauteen ja ennen kaikkea siviilipalvelusmiehet vapautettiin aseellisesta palveluksesta myös poikkeusoloissa.

Uusi laki kuitenkin toi mukanaan eduskunnan konservatiivisiltä paineen muuttaa siviilipalveluskoulutusta aikaisempaa militaristisempaan suuntaan. Väestönsuojelun ammatillaiset ja vapaaehtoisjärjestöt olivat kuitenkin Aseistakieltäytyjäliiton kanssa samaa mieltä siviilipalveluksen sopimattomuudesta yleiseen väestönsuojeluun, ja koulutusuudistus saatiin eteenpäin järjellisenä.

Entä seuraavaksi?

Tulevan hallituksen aikana muutokset asevelvollisuudessa tuovat siviilipalveluksen jälleen ajankohitaiseksi. Jos varusmiespalvelusta lyhennetään entisestään olemme tilanteessa, jossa palvelusaikojen epäsuhta on suurempi kuin koskaan aikaisemmin. Myös YK:n ihmisoikeuskomitean seuraava Suomea koskeva istunto lähestyy. YK vaati 2000-luvun alussa Suomea lyhentämään siviilipalveluksen kestoja, samoin kuin EU-sopimuksia valvovat elimet.

kuva: Alenia Aeronautica

Alenia Aeronautican Sky-Y on yksi miehittämättömistä ilma-aluksista, jotka ovat lentäneet neitsytmatkansa NEAT:iin kuuluvasta Vidselistä käsin.

NEAT - North European Aerospace Testrange

NEAAT:iin kuuluu 360 km² kertaa 100 km (36000 km²) rajoitettua ilmatilaa ja 1650 km² rajoitettua maa-alueetta (laajenettavissa 3000 km²:iin) ja se on näin ollen Euroopan suurin maalla sijaitseva harjoitusalue. Se on Ruotsin puolustusmateriaalihalinnon (FMV, joka hoitaa Vidselin harjoitusalueita) ja Ruotsin avaruusyhtiön (SSC, joka hoitaa Estrangen avaruuskeskusta) yhteishanke. NEAT:ia on käytetty jo yli 50 vuotta ohjusten ja lentokoneiden testaukseen sekä miehittämättömien alusten opeoimiseen ja aseiden integroimiseen.

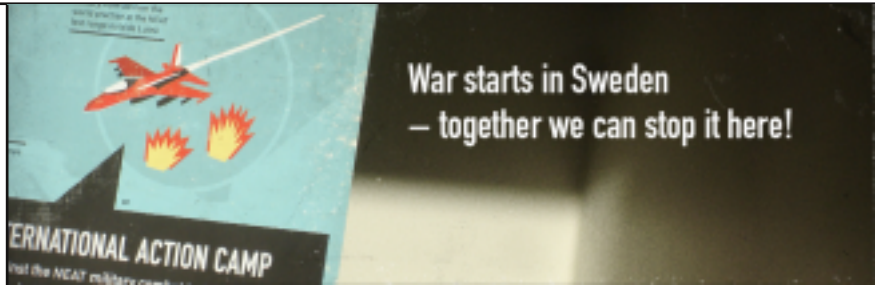
NEAT on avoinna 24 tuntia päivässä, 7 päivää viikossa vuo-

den ympäri. Sillä on palveluita ja infrastruktuuria ilma-alusten testaamiseen, arvioimiseen ja opeoimiseen kaikille alustyypeille (lentokoneet, helikopterit, miehittämättömät lentokonejärjestelmät, ohjukset ja avaruusjärjestelmät).

Vuonna 2009 NATO:n nopean toiminnan joukot järjestivät vuoden laajimman sotaharjoituksen NEAT:n alueella. Kaiken kaikkiaan harjoitukseen osallistui noin 800–900 NATO:n ja NATO:n ulkopuolisten valtioiden sotilasta ja 50 hävittäjää Saksasta, Suomesta, Iso-Britanniasta, Italiasta, Norjasta, Puolasta, Portugalista, Ruotsista, Turkista, Yhdysvalloista ja NATO:n tutkalentokone laivue. Myös lentokoneita NATO:n

Airborn Warning and Control Systemistä (AWACS) sekä muita helikoptereita ja kuljetuslentokoneita osallistui harjoitukseen. Britannian kuninkaallinen laivasto lähetti HMS Illustrious -lentotukialuksen, joka muun muassa oli sijoitettuna Irakiin ja Bosniaan vuonna 1990 ja Sierra Leoneen vuonna 2000.

Vuonna 2010 Yhdysvaltojen Euroopan sijoitetut ilmavoimat (USAFE) järjesti pommitusharjoituksen NEAT:ssa. Harjoitukseen osallistui noin 20 sotalentokonetta ja 250 Yhdysvaltojen sotilasta. Harjoituksen yksityiskohtat olivat salaisia eikä FMV suostunut kertomaan mitä, miten, milloin tai miksi Yhdysvaltojen ilmavoimat harjoitteli. Tämä oli suuri ero

edellisen vuoden NATO-harjoitukseen.

Sekä Ruotsin omat, että ulkomaalaiset asevoimat järjestävät harjoituksia ja kokeita NEAT:ssa. Seuraavat valtiot ovat järjestäneet harjoituksia NEAT:ssa: Norja, Unkari, Saksa, Belgia, Italia, Tsekki, Tanska, Suomi, Iso-Britannia, Turkki, Espanja, Alankomaat ja Yhdysvallat. Lisäksi NATO on järjestänyt harjoituksia, joihin on osallistunut useita sen jäsenvaltioista.

Asevalmistajat kuten Saab, Raytheon ja Alenia Aeronautiva testaavat aseitaan ja asejärjestelmiään NEAT:ssa. Esimerkkejä testattavista asetyypeistä ja malleista ovat: ilmavalvonta- ja taistelunjohtokoneet (AWACS), miehittämättömät taisteluilma-alukset (UCAV), AIM-120 AMRAAM edistyskeskusteluun ilmasta-ilmaan-ohjus, Sidewinder-ohjus, Bofors Bamse -maasta ilmaan-ohjus, sekä muiden muassa hävittäjälentokoneet Eurofighter Typhoon, JAS 39 Gripen ja F-16 Falcon.

Tulevaisuudessa NEAT:ssa testataan Neuron, miehittämättömästä ilma-alusjärjestelmästä (UAS), jota on kehittänyt muun muassa Saab. Lainausta NEAT:in esittelystä: ”Kaikista uusista hankkeista joita suunnitellaan alueelle, yksi erottuu joukosta, koska se on Euroopan lippulaiva-hanke – Neuron. Neuron UAS:ia testataan Euroopassa useissa paikoissa, joista NEAT:ssa tehdään aseiden integroimiskokeet. Nämä järjestetään vuoden 2012 jälkeen. On myös mahdollista että tavallisia lentokoneita, joita on suunniteltu muille koalueille, voidaan siirtää NEAT:iin jos ensisijaisen alueen kanssa on ongelmia. Mahdollisuus vaihtaa aluetta tekee kokeista taloudellisia.”

Massa-aktio 26. heinäkuuta – tule ja paljasta sotateollisuus!

Sotaharjoitukset, kansainvälinen aseeteollisuus ja sodan kulttuuri ovat jatkuneet häiritsemättä liian kauan. Me merkitsemme kaikki paikat joissa valmistellaan sotia vaaleanpunaisella värillä ja teemme yhteydet selväksi: Sota alkavat täältä – voimme pysäyttää ne täällä!

Euroopan suurimmalla sotaharjoitusalueella, NEAT:ssa Pohjois-Ruotsissa, sotavoimat kaikkialta maailmasta harjoittelevat pommiin tiputtamista ja kehittävät uusia tuhoisia asejärjestelmiä. Me emme anna sotavalmisteluiden jatkaa häiritsemättä. 26. heinäkuuta käytämme vaaleanpunaista väriä merkitsemään NEAT:in yhtenä maailmanlaajuisen sotakoneiston kulmakivenä.

Käytämme vaaleanpunaista väriä koska se on vahva ja selkeä väri – täydellinen paljastamaan armeijan tuhoisuuden ja väkivalan. Tekemällä sotateollisuudesta vaaleanpunaisen riisumme sen aseista ja paljastamme millainen valhe militaristinen päättely todellisuudessa on.

Heinäkuun 26. vaaleanpunainen karavaani polkupyöriä, autoja, busseja, yksipyöräisiä, rullaluistimia ja muunlaisia kulkuvälineitä saavuttaa sotilaslentokentän NEAT:ssa. Siellä merkitsemme ympäröivän alueen vaaleanpunaiseksi, menemme aidan ohi ja merkitsemme kiitoradan vaaleanpunaiseksi. Käytämme kehojam-

me, banderolleja, väriä ja huumoria.

Yhdessä muodostamme vanhan äänen, joka vaatii loppua kaikille militarismien väkivaltaisille ilmaisuille. Tule ja liity massa-aktioon sotakoneistoa vastaan.

Missä: NEAT:in sotalentokenttä, lähellä Vidselin kylää, karavaani NEAT:ia kohti lähtee Luulajan kaupungista ja siihen on mahdollista liittyä matkan varrelta.

Koska: Tiistaina, 26. heinäkuuta. Tarkempi ajankohta tiedotetaan myöhemmin.

Kuinka: Tule vaaleanpunaisissa vaatteissa, vaaleanpunaisen banderollien, vilttien, sateenvarjojen tai minkä tahansa vaaleanpunaisen kanssa.

Taphtuman säännöt

- Kaikkien osallistujien täytyy kuulua pienryhmään ja osallistua väkivallattomuus- ja toimintaharjoitukseen, joka järjestetään leirissä.
- Älä käytä fyysisistä väkivaltaa tai verbaalisesti uhkaille ketään.
- Älä tuo alkoholia tai macho-asennetta, mutta mieluusti musiikkia, taidetta ja huumoria.
- Kunnioita aktioihin liittyviä yhteisiä päätöksiä.
- Toimi vastuullisesti ja turvallisesti niin ettet vahingoita itseäsi tai muita.
- Ota vastuu omista teoistasi mukaan lukien mahdolliset rikosoikeudelliset seuraukset.

Länsinaapurit kävivät kertomassa aikaisemmista NEAT-kokemuksista

Ruotsalainen rauhanjärjestö Ofog järjesti alkuvuodesta kesän seminaaria ja toimintaleiriä käsittelevän kiertueen Ruotsissa. Mukana matkasi brittiläinen rauhanjärjestön veteraani **Angie Zelter**. Kiertue sai tavaltaan jatkoa toukokuussa, kun kaksi Ofogin aktiivia, **Mica Lisitschkin** ja **Caspar Behrendt** saapuivat Helsinkiin Aseistakieläytyjäliiton keskustelutilaisuuteen kertomaan NEAT-harjoitusalueesta ja sitä vastaan järjestettävästä leiristä.

Lappi on Ruotsissakin harvaan asuttua seutua, jonka vuoksi se on armeijoiden harjoitusten ja asejärjestelmien testauksen kannalta ihanteellista aluetta. Lähin suurempi kaupunki NEAT:in lähellä on hieman yli 70 000 asukkaan Luulaja, jossa niin seminaari kuin monet muutkin leirin tapahtumat tullaan järjestämään.

Ofog on toiminut alueella aiemminkin. Järjestön aktivistit ovat muun muassa tunkeutuneet harjoitusalueelle

pommitusharjoitusten ollessa käynnissä.

Tavoitteena oli tällä tavoin keskeyttää pommitukset.

Vuonna 2010 alueella harjoittelivat USA:n ilmavoimat. Vuonna 2009 käynnissä

olivat puolestaan NATO:n nopean toiminnan joukkojen harjoitukset, joihin myös Suomi osallistui.

Pommitusharjoituksia jatkettiin, vaikka alueella liikkui siviilejä.

Caspar kertoi myös vierailustaan alueen museossa sekä tutka-asemalla, jonne poliisit saapuivat helikopterilla.

– He olivat rentoja, tarjosivat pullaa ja kertoivat pitävänsä helikopterilla lentämisestä, johon tarjoutui tilaisuus tempauksen takia, Caspar kertoi poliisien suhtautumisesta suljetulla erämaa-alueella tutka-aseman liepeillä retkeileihin aktivisteihin.

Tämän kesän leiriä on valmisteltu pitkään: sen ajankohdasta päätettiin jo noin kaksi vuotta sitten. Tämän vuoksi tulevia harjoituksia ei voitu huomioida, sillä niistä tiedotetaan huomattavasti lyhyemmällä aikataululla. NEAT on kuitenkin 24/7 auki oleva alue eikä katoa sotaleikkien loputtua.

Keskustelutilaisuudessa kävi ilmi, että suurin osa ruotsalaisista ei juurikaan tiedä lähes Belgian kokoisesta, eri maiden armeijoille ja asevoimille vuokrattavan harjoitus- ja testausalueen olemassaolosta Ruotsissa. Lähiseutujen asukkaat ovat kenties kuulleet asiasta, mutta siitä ei liiemmin keskustella. Tilanne on siis näiltäkin osin samankaltainen kuin Suomessa: täällä on mahdollista vuokrata Kemijärvellä sijaitsevaa harjoitusalueita miehittäneiden lentokenttien ja niihin liittyvien järjestelmien testaukseen. Testeistä ja harjoituksista saatavia tietoja voidaan sitten hyödyntää ympäri maailmaa Afganistanin ja Irakin kaltaisissa paikoissa.

Mica ja Caspar kävivät keväällä Rauhansasemalla puhumassa Ofogin tulevasta NEAT-tapahtumasta.

War Starts Here

- vuoden paras antimilitaristinen seminaari 23.-24.7.

Osana toimintaleiriä Luulajassa järjestetään kansainvälinen seminaari 23. – 24.7. viikonloppuna. Rauhanaktivistit ympäri maailmaa osallistuvat seminaariin jakaen kokemuksiaan sotien vastustamisesta.

Seminaarin puhujat tulevat Euroopasta, Pohjois- ja Etelä-Amerikasta, Afrikasta, Lähi-Idästä, Venäjältä ja Koreasta.

Seminaarin aikana keskustellaan sodasta, militarismista ja sotien vastustamisesta seuraavien teemojen pohjalta:

Sodat alkavat täältä – pysäytetään ne täällä: Kuinka sodat alkavat ympäri maailmaa sijaitsevista armeijoiden tukikohtista ja harjoitusalueilta ja millaista vastarintaa eri sodanvastaiset ryhmät ovat tehneet ja tekevät, monissa tapauksissa onnistuen. Erityisesti keskitytään siihen, mitä Pohjois-Ruotsissa tapahtuu parhaillaan ja millaista paikallinen vastarinta on.

Oikeus maahan: Toisella puolen maailmaa käytäviä sotien valmisteluun ja harjoitteluun käytetään alkuperäiskansoille kuuluvaa tai kuulunutta maata. Kuinka kamppailut oikeudesta maahan ja sotilastukikohtia vastaan sopivat yhteen?

Sotilaallis-teollinen ketju: Nykyään yksi yhtiö ei valmista aseita yhdessä maassa, vaan yleensä useat yhtiöt eri maissa valmistaavat aseet osina, jotka kasataan ja testataan muualla. Haluamme kartoittaa kuinka sotilaallis-teollinen ketju kurottautuu pitkin maapalloa. Lisäksi haluamme koordinoita vastarintaa ja tuoda yhteen ryhmiä jotka työskentele-

vät samaa yhtiötä (tai sen alihankkijoita) vastaan eri puolilla maailmaa.

Sota naisia vastaan ja feministinen antimilitarismi: Naisten oikeuksia käytetään argumenttina sotien aloittamisen ja jatkamisen puolesta samalla, kun tiedämme että naiset kantavat sodan pahimmat seuraukset niin niiden aikana kuin jälkeenkin. Keskustelemme miksi feministinen sodan ja militarismien analyysi on niin tärkeää ja liitämme tämän siihen, kuinka voimme toimia feministisesti verkostoissamme ja järjestöissämme.

Arktinen alue ja sota luonnonresursseista: Sotia käydään usein luonnonresurssien tai niiden kuljetuksen kontrolloimiseksi. Mikä on NEAT:in rooli arktisen jään sulassa ja alueen öljyresurssien vapautuessa käyttöön?

Aikataulu

Seminaari alkaa lauantaina 23.7. klo 12 tilaisuudella Luulajan keskustassa, jossa pidetään avajaispuheita. Tämän jälkeen seminaari jatkuu lauantai-iltapäivän ja -illan sekä sunnuntain ajan luennoilla, keskusteluilla ja työryhmillä.

Lauantai 23.7.

12:00 - 14:00 Tilaisuus Luulajan keskustassa
14:30 - 16:00 Keskustelutilaisuuksia/ luentoja / työryhmiä
16:00 - 16:30 Tauko
16:30 - 18:00 Keskustelutilaisuuksia / luentoja / työryhmiä
18:00 - 19:00 Tauko / Päivällinen
19:00 - 20:30 Keskustelutilaisuuksia / luentoja / työryhmiä

Sunnuntai 24.7.

10:00 - 11:30 Keskustelutilaisuuksia / luentoja / työryhmiä
11:30 - 12:00 Tauko
12:00 - 13:30 Keskustelutilaisuuksia / luentoja / työryhmiä
13:30 - 14:30 Tauko / Lounas
14:30 - 16:00 Lopetustapahtuma

Lähde Ruotsiin bussilla 22.7.-30.7.

Matka AKL:n yhteiskuljetuksella maksaa **90 euroa** (100 euroa, jos ei jäsen), ja matkan *hintaan sisältyy leirin osallistumismaksut*. Lisää tietoa vapaista paikoista toimisto@akl-web.fi tai 040-8362786.

Bussi täynnä tai aikaa vain seminaariviikonlopun verran? Älä huoli - tule silti! Pääsee sinne muillakin keinoilla...

Aktiivis

k

Mielenosoitukset pysyivät pääosin rauhallisina, vaikkakin myös polttopullonheittelyä ja vandalismia esiintyi, kun mielenosoittajat raivostuivat poliisin kuolettavasta voimankäytöstä

kuva: Al-Jazeera English

esti unohdettu ansannousu

Teksti: Jarkko Saipio

Arabimaiden kansanousujen uutisointia ovat viime kuukausina hallinneet tapahtumat Syyriassa, Libyassa ja Jemenissä. Yksi tapahtumapaikka on kuitenkin työnnetty taka-alalle kansainvälisessä mediassa ja poliittisessa keskustelussa. Bahrainin sunnivähemmistön apartheid-hallitus ja sen tueksi sotilaita lähettänyt Saudi-Arabia ovat päässeet kuin koira veräjästä.

Pieni apartheid-valtio

Ennen arabimaailman kansanousuaaltoa länsimaisessa mediassa annettiin usein ymmärtää tiettyjen nopeasti modernisoituneiden arabimaiden olevan ”melkein demokratioita”, vaikka poliittinen todellisuus oli varsin toisenlainen. Bahrain on eräs esimerkki tästä. Valtion voi sanoa syntyneen vuonna 1783, sunnilaisuutta tunnustavaan Bani Utbah-heimoon kuuluneen **Al Khalifan** suvun valloitetun muinaisen Dilmunina tunnetun pienen saarivaltakunnan, jonka väestö kuului lähinnä shiiamuslimeihin. Al Khalifan suku on hallinnut Bahrainia aina siitä lähtien, välillä Britannian protektoraattina, vuodesta 1971 lähtien itsenäisenä valtiona. Useimmista muista Persianlahden öljyvaltioista poiketen maa on pyrkinyt aktiivisesti monipuolistamaan talouttaan mm. finanssisektorilla kehittämällä. Vuonna 2001 nykyinen kuningas **Hamad ibn Isa Al Khalifa** järjesti kansanäänestyksen kaksikamarisen parlamentin perusta-

misesta ja ”siirtymisestä perustuslailliseen monarkiaan”, jossa naisillakin on äänioikeus. Aloite hyväksyttiin ylivoimaisella enemmistöllä.

Parlamentin alahuoneen jäsenet valitaan vaaleilla, mutta ”edustukselliseksi demokratiaksi” ei Bahrainia voi kutsua. Parlamentin alahuoneen roolina on lähinnä lakiehdotusten tuonti ylähuoneen ja kuninkaan hyväksyttäväksi tai hylättäväksi. Kuningas nimittää kaikki ylähuoneen jäsenet, ministerit ja tuomarit. Pääministerinä on koko Bahrainin itsenäisyyden ajan toiminut nykyisen kuninkaan setä. Lähes puolet kaikista ministereistä on kuningasperheen jäseniä, samoin kaikkien turvallisuuselinten johtajat. Kaikki hallitusta kritisoivat tahot kohtaavat jatkuvaa turvallisuuspoliisin ahdistelua, pahimmillaan mielivaltaisia vangitsemisiä ja kidutusta.

Virallisten marraskuun 2010 väestötietojen mukaan Bahrainissa on 1,234596 miljoonaa asukasta, joista ei-kansalaisia yli

puolet (661 172). Suurin siirtotyöläisryhmä ovat intialaiset, ja saarivaltio on kaiken kaikkiaan hyvin moniuskontoinen ja monikulttuurinen. Siirtotyöläisten asema on Bahrainissa parempi kuin monissa muissa Persianlahden valtioissa, mutta tällaisten positivistien piirteiden takana piilee syntyperäisen väestön keskinäinen apartheid-järjestelmä. Yleisesti hyväksytyyn arvion mukaan noin 70% syntyperäisistä bahrainilaisista on shiioja, mutta poliittinen valta on tiukasti sunnien käsissä. Shiitit on suljettu korkeiden virkojen, armeijan ja poliisivoimien ulkopuolelle ja heitä syrjitään yleisesti työmarkkinoilla. Hallitus on viime vuosina aktiivisesti houkutelut maahan sunnisiirtolaisia (etenkin Pakistanista ja Syyriasta) ja myöntänyt heille kansalaisuuksia nopeutetulla menettelyllä, pienentääkseen shiiojen osuutta äänioikeutetuista

Apartheid-järjestelmän ylläpito vaatii veronsa. Ihmisoikeusaktivistien ja poliittisten aktivistien ahdistelu alkoi jo vuosia sitten li-

Bahrainilaisia mielenosoittajia

kuva: Al-Jazeera English

sääntä jälleen 2000-luvun alun helpompina vuosien jälkeen. Vuoden 2010 alussa yhdysvaltalainen Freedom House -järjestö siirsi Bahrainin maaluokituksissaan ”osittain vapaiden” valtioiden joukosta ”ei-vapaiden” kategoriiaan. Lokakuun 2010 parlamenttivaaleja edelsi valtion raju terrorikampanja kaikkien oppositioryhmien johtavia poliitikkoja kohtaan – olivat he sitten shiioja tai sunneja, uskonnollisia, liberaaleja tai vasemmistolaisia.

Pearl Roundabout

”Arabikevät” tuli Bahrainiin 14.2., jolloin vuoden 2001 kansanäänestyksestä tuli kuluneeksi 10 vuotta. Tuhannet ihmiset kerääntyivät Tunisian ja Egyptin tapahtumien inspiroimina ”Pearl Roundaboutiksi” kutsutulle aukiolle pääkaupunki Manamassa. Aukio on saanut nimensä ”helmimonumentista”, joka pystytettiin paikalle vuonna 1982, maassa pidetyn Persianlahden yhteistyöneuvoston kokouksen kunniaksi. Pearl Roundaboutille syntyi pysyvä leiri Kai-

ron Tahirin aukion tyyliin. Mielenosoittajat eivät vaatineet kuninkaan eroa, vaan ainoastaan demokraattisia uudistuksia ja shiiojen syrjinnän lopettamista. Yöllä 17.2. poliisit hyökkäsivät aukiolle. Ainakin kuusi mielenosoittajaa kuoli poliisin tulituksessa. Seuraavana päivänä armeija otti aukion haltuunsa.

Aukion väkivaltainen tyhjenys herätti laajaa raivoa. Poliisin ampumien mielenosoittajien hautajaiskulkueista tuli mielenosoituskulkueita. Poliisi vastasi jälleen ampumalla. Tämä vain lisäsi demokratialiikkeen voimaa. 25.2. Manaman keskustaan kokoontui jo kymmeniä tuhansia mielenosoittajia. Tässä vaiheessa monet vaativat jo tasavaltaa. Säikähtänyt kuningas lupasi 1000 dinaaria jokaiselle bahrainilaiselle perheelle. Kun tämä ei lievittänyt yleistä raivoa, mielenosoittajien sallittiin palata Pearl Roundaboutiin ja kruununprinssi **Salman ibn Hamad Al Khalifa** lupasi, että he voisivat jatkaa rauhanomaisia mielenosoituksia ilman uusia hyökkäyksiä.

Mielenosoitusliike jatkoi laajenemistaan ja protestit levisivät myös Bahrainin valtiollisen televisioyhtiön, kuninkaanpalatsin ja muiden symbolisten kohteiden luo. Mielenosoitukset pysyivät pääosin rauhallisina, vaikkakin myös polttopullonheitelyä ja vandalismia esiintyi. Mielenosoittajien yhteismäärä nousi suurimmillaan 200 000 tienoille. Kuningas alkoi tosissaan pelätä valtansa puolesta. Aivan yhtä huolissaan oli naapurin jättiläinen Saudi-Arabia, jonka shiivähemmistöä Bahrainin tapahtumat innoittivat myös lähtemään kaduille. 14.3. Saudi-Arabia lähetti Bahrainin hallituksen pyynnöstä noin 1200 sotilasta tukahduttamaan Bahrainin mielenosoitukset. Arabiemiirikuntien liitto ja Kuwait lähettivät vielä muutama sata sotilasta lisää Persianlahden yhteistyöneuvoston tuenilmauksena interventiolle. Ainakin parikymmentä mielenosoittajaa kuoli ja satoja loukkaantui saudien tankkien ja sotilaiden vyöryessä Manamaan. Hallitus julisti poikkeustilan ja tuhosi Pearl Roundaboutin monumentin.

Tukahdutustoimet

Mielenosoitusten hajottamista seurasi yleinen tukahdutuskampanja, jonka yhteydessä on heitetty romukoppaan kaikki ”perustuslaillisen monarkian” teeskentely. Yli 1000 ihmistä vangittiin tai oikeammin sanottuna katosi tuntemattomaan paikkaan viranomaisten toimesta. Osa vangituista on sittemmin vapautettu, ja monet tuomittu erikoistuomioistuimissa. Ainakin neljä vangittua on kuollut vankeudessa hämärissä olosuhteissa.

Erityistä huomiota on herättänyt kymmenien lääkärien ja sairaanhoitajien vangitseminen ja asettaminen syytteeseen siksi, että he olivat hoitaneet sairaaloihin tuotuja loukkaantuneita mielenosoittajia. ”Niiden yli kahden vuosikymmenen aikana, joina olen toteuttanut ihmisoikeustarkastuksia yli 20 eri maassa, en ikinä ennen ole nähnyt niin laajamittaista ja järjestelmällistä sairaanhoidon neutraaliuteen puuttumista”, totesi Richard Sollom brittiläisessä *The Independent*-sanomalehdessä 21.4. Tukahdutuskampanja on kaiken kaikkiaan ollut varsin pidäkkeetön. Suurimman oppositiopuolueen, Al Wafaqin, mukaan turvallisuusjoukot ovat kampanjan kuluessa hyökänneet ainakin 15 tyttökouluun vangiten, pahoinpidellen raa’asti ja uhaten raiskauksella jopa 12-vuotiaita tyttöjä.

Tuhannet ovat myös menettäneet työnsä mielenosoituksiin osallistumisen vuoksi. Puhdistustoimet ovat olleet perusteellisia aina hölmöyteen saakka. Noin 200 kansainvälisen tason urheilijaa on erotettu Bahrainin joukkueesta määräämättömäksi ajaksi ”hallituksenvastaisuuden” vuoksi. Ulkomailla opiskelevalta bahrainilaisilta, jotka ovat osallistuneet Bahrainin demokraatioliikettä tukeviin mielenosoituksiin on katkaistu rahoitus. 3.4 hallitus lak-

kautti maan ainoan itsestään riippumattoman päivälehdet, Al Wasatin, pidättäen kolme sen toimittajaa, joista yksi on kuollut vankeudessa. Monia mielenosoitusten ja hallituksen vastatoimien kulkua seuranneita bloggaajia on pidätetty – sellaisiakin joita ei voi kutsua opposition kannattajiksi. Ulkomainen media on paljolti karkotettu Bahrainista.

Mielenosoitukset ovat jatkuneet Saudi-Arabian sotilaallisen intervention jälkeenkin. Protestit ovat sittemmin kuitenkin keskittyneet lähinnä shiia-kyliin. Kaiken kaikkiaan ainakin 31 mielenosoittajaa on kuollut valtion tukahdutustoimissa. Hallitus pyrkii kaikin tavoin lietsomaan sunnien ja shiiojen välistä vastakkainasettelua, väittäen kansanousua Iranin ja Hizbollahin salajuoneksi. Iranin hallitus on auttanut sitä tässä kutsumalla koolle Saudi-Arabian ja Bahrainin vastaisia mielenosoituksia. Bahrainin oppositiolle moinen ”tuki” on ollut hyvin ei-toivottua.

Kansainvälinen hiljaisuus

Kansainvälinen reaktio Bahrainin hallituksen tukahdutustoimiin on ollut lähinnä vaivautunut hiljaisuus. Kruununprinssi Salman bin Hamad Al Khalifa saapui 20.5. Britannian pääministeri **David Cameronin** vieraaksi, saaden kuninkaallisen vastaanoton Downing Street 10:ssä. Asian herättämään arvosteluun vastattiin vaikuuttamalla ”pääministerin esittäneen huolensa Bahrainin tilanteesta ja painottaneen että hallituksen olisi tärkeää siirtyä pikemminkin uudistuspolitiikkaan kuin tukahdutustoimiin”. Päivää aiemmin Yhdysvaltain presidentti **Barack Obama** oli arabimaailman kansannousuja koskevassa linjapuheessaan katkaissut paljonpuhuvan hiljaisuutensa Bahrainin suhteen arvostelemalla suoraan vangitsemisia ja mieleno-

soitusten tukahduttamista. Bahrainin hallitus lähetti puheen jälkeen virallisen lehdistötiedotteen, jossa kehui Obaman puhetta, ilmoittaen sen kuitenkin sisältäneen ”virheelliseen informaatioon perustuvia väärää syytöksiä”. Asia oli ilmeisesti tällä kuitattu.

Obama pääsi asettumaan puheiden tasolla johdonmukaiseksi demokraatioliikkeiden tukijaksi ja Bahrainin hallitus vastaanotti verbaalisen näpölytyksen todellisen poliittisen painostuksen sijaan.

Syyt Yhdysvaltain ja Britannian laimeuteen Bahrainin tapahtumien edessä ovat selvät. Bahrain on Yhdysvaltain merivoimien viidennen laivaston asemapaikka ja kaiken kaikkiaan strategisesti merkityksellinen merialue Iranin ja Saudi-Arabian välissä. Ja kaiken lisäksi Yhdysvaltain tärkeimpiin liittolaisiin kuuluva Saudi-Arabia pitää itseään Bahrainin sunnivallan takuumiehenä. *The Independent* -lehden toimittaja **Robert Frisk** kertoi 14.5. julkaisussa artikkelissa kysyneensä keran hyvin tuntemaltaan bahrainilaiselta virkamieheltä miksei maan shiiaenemmistö voisi valita pääministeriä. Vastaus oli yksinkertainen: ”Saudit eivät ikinä sallisi sitä”.

Se ettei Yhdysvallat, Britannia tai EU ole kohdistanut Bahrainin ja Saudi-Arabian kuningasperheisiin todellista poliittista painostusta on surullista, muttei varsinaisesti yllättävää. Monelle arabi-maailman demokratia-aktiiville on karvaampi pettymys ollut satelliittikanava Al Jazeeraan passiivisuus Bahrainin tapahtumien uutisoinnissa. Tunisian ja Egyptin tapahtumia Al Jazeeraan arabiankielinen kanava seurasi koko ajan paikan päältä, paikallisten viranomaisten vainosta huolimatta. Bahrainin kansannousun aktiivisimpia vaiheita käsitellyt uutistarjonta sen sijaan koostui kanavan säännöllisten seuraajien mukaan lähinnä kansainvälisten

Al-Wasat -lehden perustaja **Karim Fakhrawi** oli Bahrainin tukahdutustoimien toinen journalistiuhri. Kahteen vuosikymmeneseen yksikään journalisti ei ollut Bahrainissa kuollut työnsä seurauksena. Kuvassa Fakhrawin nuorin tytär isänsä haudalla.

uutistoimistojen sähköisten lukemisesta.

Asian taustalla on sama poliittinen logiikka kuin länsimaiden hallitusten hiljaisuuden. Al Jazeera omistaa Qatarin hallitus ja Qatarin emiiri on Saudi-Arabian ja Bahrainin kuningasperheiden läheinen liittolainen. Al Jazeera arabimaissa saavuttamien katsojalukujen perustana on koko ajan ollut paikallisten vallanpitäjien suorasanainen arvostelu, mutta vaikka kanavan liekanaru onkin pitkä, joskus isäntä nykäisee. Wikileaks-materiaaliin kuuluva Yhdysvaltain hallituksen salainen asiakirja vuodelta 2009 paljastaa Qatarin emiirin käskeneen vuonna 2007 Al Jazeeraa vähentämään ja lieventämään Saudi-Arabian kuningasperheen arvostelua. Kanava myös noudatti käskyä aina siitä lähtien. Al Jazeera tasapainoilu kansainvälisen arvovaltansa ja poliittisten realiteettien välillä tulee kiintoisasti esiin siinä, että Al Jazeera English on arabiankielisestä sisarkanavastaan poiketen raportoinut Bahrainin hallituksen tukahdutustoimista varsin paljon viime kuukausina.

Kaiken kaikkiaan vaikuttaa siltä, että ”kansainväliselle yhteisölle” sopii oikein hyvin jos Bahrainin hallitus onnistuu levottomuuksien tukahduttamisessa valtioterrorilla. Oireellista on, että kansainvälinen autourheiluliitto FIA antoi kesäkuun alussa Bahrainille luvan järjestää kansanousun vuoksi peruttu F1-osakilpailu lokakuussa.

Lähteitä:

– Al Jazeera English: Schoolgirls 'beaten' in Bahrain raids. 11.5.2011. <http://english.aljazeera.net/news/middleeast/2011/05/20115118146679800.html>
– Al Jazeera English: Security forces attack Bahraini protesters. 7.6.2011. <http://english.aljazeera.net/news/middleeast/2011/06/>

20116122426560161.html

– Bahrain Center for Human Rights.

<http://www.bahrainrights.org/en>

– BBC News: David Cameron 'raises concerns' with Bahrain prince.

20.5.2011. <http://www.bbc.co.uk/news/uk-13452830>

– Robert Fisk: Why no outcry over these torturing tyrants?. Independent 14.5.2011.

<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/robert-fisk-why-no-outcry-over-these-torturing-tyrants-2283907.html>

– Freedom House.

<http://www.freedomhouse.org>

– Human Rights Watch.

<http://www.hrw.org/>

– Kianpars: Al-Jazeera in the Cross-hairs: Balanced Reporting or Sectarian Bias? Aslan Media 31.5.2011.

<http://www.aslanmedia.com/component/content/article/315-the-connec->

[tion/2580-al-jazeera-in-the-cross-hairs-balanced-reporting-or-sectarian-bias](http://www.aljazeera.com/news/middleeast/2011/05/2011052022580-al-jazeera-in-the-cross-hairs-balanced-reporting-or-sectarian-bias)

– UPI: Bahrain welcomes Obama's Mideast speech. 20.5.2011.

http://www.upi.com/Top_News/Special/2011/05/20/Bahrain-welcomes-Obamas-Mideast-speech/UPI-41541305908978/

– Richard Sollom: The shocking thing is that Bahrain abuse is systematic. The Independent 14.3.2011.

<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/richard-sollom-the-shocking-thing-is-that-bahrain-abuse-is-systematic-2270678.html>

– Dave Zirin: Bahrain cracks down on protesting footballers. Al Jazeera English 15.4.2011.

<http://english.aljazeera.net/indepth/opinion/2011/04/2011413132952273777.html>

Feministinen näkökulma aseistakieltäytymiseen

Teksti: Hilal Demir

Suomen tavoin Turkissa on käytössä miehiä koskeva asevelvollisuus. Vaikka maiden välillä on erojakin, voi asevelvollisuusjärjestelmä herättää myös samankaltaisia kysymyksiä. Hilal Demir kertoo Turkin kokemuksista.

Miksi me, turkkilaiset naiset, julistaudumme aseistakieltäytyjiksi vaikka emme ole asevelvollisia? Tässä kirjoituksessa käsittelen joi-takin aseistakieltäytymisen ongelmia ja dynamiikkoja, naisten aseistakieltäytymisen panosta antimilitaristiselle liikkeelle sekä tästä tehtäviä johtopäätöksiä.

Koska elämme miesten hallitsemassa, patriarkaalisessa kulttuurissa, kaikki vastarintaliikkeet, feminismi mukaan lukien, ovat jatkuvasti vaarassa tulla ”maskulinisoiduiksi”. Tämä riski on niin vahva, että se voi jopa johtaa liikkeiden hiipumiseen.

Mielestäni feministisen näkökulman huomiotta jättäminen patriarkaatin ja sen käytäntöjen vastaisessa liikkeessä johtaa kamppailun epäonnistumiseen. Antimilitarismin kaltaisessa liikkeessä antiseksismi tulisi nähdä yhtenä olennaisimmista militarismen vastaisen kamppailun elementeistä. Jos tämä näkökulma jätetään huomiotta, patriarkaalisen järjestelmän salakavalat mekanismit eivät ainoastaan vuoda

liikkeeseen vaan myös trivialisoi-vat sen. Haluan lainata **Pinar Selekin** esseettä feministisen teorian Amargi-lehdestä:

”Vaikka tämä on militarisaation ja maskuliinisuuden tuottamisen ja ylläpitämisen kannalta erittäin tärkeä aihe, se on edelleen yksi niistä monista kamppailun agendoista jotka vieläkin odottavat käyttöön ottoaan militarismen vastaisessa työssä. Erityisesti täällä Turkissa meillä on runsaasti militarismiin liittyviä aiheita käsiteltävänä. On selvitettävä tilit historian, tasavallan, vallalla olevan asennoitumisen ja jopa opposition itsensä kanssa. On kehitettävä menettelytapoja politiikan ja talouden militarisoitumista sekä militarismen nopeaa institutionalisoitumista vastaan. Antimilitaristinen liike on kuitenkin alusta alkaen epäonnistunut pääsemään ”pakollisen asepalveluksen” ja ”asepalveluksesta syrjään jäämisen” ohi. Feministisen liikkeen panos vapauttaa antimilitaristisen liikkeen tästä agendasta ja patriarkaalisesta asenteesta johon se on jämähtänyt. Mikäli so-

danvastainen ja antimilitaristinen liike epäonnistuvat tuottamaan feministisen agendan ja yleisen keskustelun militarismia, nationalismia ja sotaa organisoivia poliitiikkoja vastaan, tulevat ne aina palaamaan lähtöpisteeseensä. Tämän estämiseksi antimilitaristisen liikkeen on yhdistyttävä feministisen liikkeen kanssa.[1]”

Antimilitaristiseen, sodanvastaiseen ja aseistakieltäytyjäliikkeeseen aktiivisesti osallistuneina naisina olemme etsineet vaihtoehtoisia tapoja ilmaista militarismen vastustustamme. Sukupuolinäkökulman puuttumisen vuoksi olemme joutuneet kamppailemaan löytääksemme itsellemme tilaa olemassa olevassa liikkeessä. Vuonna 1999 olimme Turkin kolmanneksi suurimman kaupungin Izmirin sodanvastustajien järjestössä työskentelevä ryhmä aktivistinaisia, jotka perustivat itsenäisen naisten ryhmän ”Antimilitaristiset feministit”. Tämä oli ensimmäinen naisten liikkeessä sukupuolensa vuoksi kohtaamien ongelmien ratkaisuun tähtäävä ryhmä. Myöhemmin samanlaisia

ryhmiä on perustettu useissa kaupungeissa.

Turkissa, kuten useimmissa muissakin maailmankolkissa, on yleistä määritellä aseistakieltäytyminen kieltäytymisenä asevelvollisuudesta. Koska naisten ei tarvitse suorittaa sotilaskoulutusta, heidän julistautumisensa aseistakieltäytyjiksi käsitetään poikkeavuudeksi. Ensisijainen vaikuttimeni julistaessani kieltäytymiseni oli saada huomiota sille riskille, että antimilitaristisesta liikkeestä tulisi jonkinlainen miesten poliittikan foorumi sekä muistuttaa meitä siitä ettei militarismia voi rajata asepalvelukseen. Se että naisilla ei ole ”paikkaa” Turkin armeijassa johtuu siitä, ettei meitä olla nähty tämän ”jalon” instituution arvoisiksi. Tämä tarkoittaa että pakollinen asepalvelus ei ole vain ”kansallisen puolustuksen” käytäntö, vaan samalla myös

Hilal Demir on toiminut WRI:n kansainvälisessä neuvostossa vuodesta 2002 lähtien.

erottaa miesten ja naisten kansalaisuuden ja heidän asemansa yhteiskunnassa.

Pohtiessani mitä kirjoittaisin julistukseeni, minulle oli selvää mitä sen ydinasiat tulisivat olemaan. Sotien syyt, kuinka ihmisiä käytetään sodissa, kuinka päivittäinen militarismi valmistaa meitä henkisesti sotaan ja väkivaltaan, kuinka sukupuoliroolitettu ja muuten järjestetty sosiaalinen elämä tekee järjestelmästä pitkäikäisen. Julistuksessani yksinkertaisesti teilaan nämä asiat. Yksi naisten aseistakieltäytymistä Turkissa tutkinut nainen on **Gedik**, jonka arviota tilanteestamme lainaan seuraavaksi.

Naiset jotka julistautuvat aseistakieltäytyjiksi vaikeivat kuulu armeijaan värvättäviin, tekevät niin vastalauseena militarismille, kaikille sodan muodoille, väkivalalle ja syrjinnälle. Lisäksi tämän kannan kohteena ovat asevoimat ja sota itsessään.

Kyse on sotataloudesta ja sotamentaliteetistä. Militarismi alistaa eniten

naisia, sillä se on kietoutunut yhteen seksismin, patriarkaatin, heteroseksismin ja kaikenlaisen syrjinnän kanssa. Tästä syystä naisten vastarinta on merkittävää. Naiset jotka ovat äitejä, rauhan puolustajia, antimilitaristeja ja ihmisiä hylkäävät armeijat, kaikki niiden aiheuttamat ja johtamat sodat, asevarustelun ja kaikenlaiset aseet ja väkivallan. Ja aseistakieltäytyminen on merkki siitä että naisilla on enemmän sanottavaa ja tehtävää tässä liikkeessä kuin pelkkä ”avustajana” ja ”tukijana” oleminen. Vaikka kutsunnat eivät koske naisia, he ovat toisinaan osa ilmiötä ja yleensä sen uhreja. [2]

Julistauduin aseistakieltäytyjäksi 15. toukokuuta 2004 järjestämämme ”mili-tourism” -festivaalin aikana. Julistustemme painotus on sellainen, että meillä on sama riski joutua syytteesen saman lainsäädännön alla kuin miesaseistakieltäytyjilläänkin. Tämä on poliittinen strategia, jolla yritetään pakottaa Turkin hallitus ottamaan selkeä kanta aseistakieltäytymiseen. Naisten aseistakieltäytymisjulistukset edistävät tätä strategiaa. Yleinen näkökohdta naisten julistuksissa on feministinen suhtautuminen militarismiin. Suurin osa aseistakieltäytymisen määritelmistä sisältää omantunnonvapauden ihmisoi-keutena ja aseistakieltäytymisen omantunnon ilmauksena. Feministinä en näe ongelmalliseksi julistautua aseistakieltäytyjäksi.

Ensimmäinen Turkin aseistakieltäytyjäliikkeen oikeustapaus oli **Osman Murat Ülken** oikeudenkäyntiprosessi 1996. Tämän miehen tapauksessa oli monia ongelmia prosessin pituuden, epävarmuuksien, loppuunpalamisten, aineellisten puutteiden, aktivismin puutteen, marginalisaation ja muilta poliittisilta liikkeiltä saadun tuen puutteen vuoksi. Tämä johti uupumukseen ja loi ongelmia jotka kummittelivat aseistakieltäytyjäliikkeessä seuraavina vuosina. Meitä ympäröivän kulttuurin vaikutus, jatku-

va uupumus ja puutteet saivat liikkeen rajaamaan itsensä aseistakieltäytymisjulistuksiin miehiltä, jotka kieltäytyvät palvelemasta armeijassa. Tämän seurauksena ”sankaripalvonta” oli vääjäämättöntä, koska miehet ottivat pitkien vankeustuomioiden riskit maassa jonka lakijärjestelmässä ei ole sijaa aseistakieltäytymiselle.

Miesten kieltäytyminen arnejapalveluksesta ja heidän korottamisensa ”sankareiksi” voi tiettyyn rajaan saakka tehostaa liikettä, mutta myöhempien strategioiden tulisi pyrkiä ”sankaruuden” vähentämiseen. Muuten liikkeestä tulee vain miesten liike. Itse asiassa Turkin aseistakieltäytyjäliike on saanut tällaisia piirteitä viime aikoina. ”Sankaruus” on niin miehinen kuin militaristinenkin käsite, jota meidän tulisi kritisoida. On selvää että meidän tulee kehittää uusia strategioita ja lähestymistapoja. Ainoa toimintamuoto jota olemme tähän mennessä ajatelleet on aseistakieltäytymisaktivismi, ja tässä meillä naisilla on oma osamme vastuusta. Olemme epäonnistuneet asioiden asettamisessa sellaiseen tärkeysjärjestykseen, joka antaa meille mahdollisuuden korostaa tärkeinä pitamiämme asioita. En tarkoita olla liian tyyli kritiikissäni, mutta minusta eniten laiminlyömämme asia on se millaisia ongelmia kohtaamme naisina.

Viime aikoina olemme alkaneet keskustella tärkeistä kysymyksistä: ”Vaikka olemme varmoja että haluamme toteuttaa antimilitaristisia ja feministisiä näkökulmia ja toimia naisina näissä kysymyksissä, onko aseistakieltäytymisohjelma oikea paikka sille?” Tausta tälle kysymykselle on se, että olemme käyttäneet termiä ”naisaseistakieltäytyjä” tavalla jolla useimmat ihmiset, mukaan lukien naiset aseistakieltäytyjäliikkeessä ja antimilitaristisessa liikkeessä, eivät sitä käytä. Heidän mielestään käsite ”aseistakieltäytyminen” on kehitetty tiettyihin lainopillisiin tilanteisiin, joihin sen käyttö pitäisi rajoittaa.

He vastustavat naisten julistautumista aseistakieltäytyjiksi. Heidän mukaansa naiset voivat saada aikaan muutoksen itse kehittämälleen käsitteillä. Koska meillä naisina on oma voimamme, voimme kehittää omat sanamme militarismia vastaan, pikemmin kuin muuttaa ”aseistakieltäytymisen” käsitettä.

Mielestäni 12 naisen julistautuminen aseistakieltäytyjiksi on johtanut liikkeen sisällä sukupuoleen liittyvien kysymysten parempaan huomioon ottamiseen. Julistukset ovat haastaneet perinteiset tavat käyttää aseistakieltäytymisen käsitettä ja rohkaisseet meitä etsimään uusia näkökulmia. Naisten aseistakieltäytymisjulistukset pitävät meidät hereillä, auttavat meitä vahvistumaan ja estävät liikkettämme keskittymästä pelkäämään miesten aseistakieltäytymisestä saamiin tuomioihin.

Militarismien vastaisen toiminnan on mielestäni perustuttava aseistakieltäytymiseen. Ja jos naiset, jotka militarismi on tehnyt näkymättömiksi, jätetään huomiotta myös aktivismissaan, jäämme vangiksi militarismien karrikkoon itseensä. Mutta jäljellä on edelleen tärkeitä kysymyksiä pohdittaviksi: Tuleeko naisten pyrkimykset saavuttaa näkyvyyttä toteuttaa aseistakieltäytymisen alalla, jotta saavutettaisiin ”yhdenvertaisuus” miesten kanssa? Kuinka antiseksistisiä asenteita tulisi kannustaa liikkeen sisällä? Toisaalta, naisten julistukset ovat tuoneet esiin seuraavat Ayşegül Altınayn Amargissa mainitsemat kysymykset:

Kuka ja millaiset prosessit synnyttävät ”sotilasturkkilaiset” (ja heidän ”militantit” vastakohtansa)? Miksi uskomme yhteiskuntana ”syntyneemme” sotilaksi ja pidämme sotilaspalvelusta mielekkäimpänä panoksena yhteiskunnalle?

Mikä on miesten ja naisten paikka ”soturikansa”-teesissä?

Jos käsitämme militarismien sen laajimmassa määritelmässä sotilaallisten vahvuuksien glori-

fioimisena ja eri käytäntöjen ja ”siviilielämän” muovautumisena niiden mukaan, kuinka me ”siviileinä” tuemme militarismia?

Mikä on naisten panos?

Mikä on meidän, feministien, panoksemme? Voimmeko käyttää julistuksiamme ja käytäntöjämme kaikenlaisia väkivallan ja militarismien muotoja vastaan?

Lyhyesti sanottuna: milloin kykenemme aidosti uhmaamaan ”sotilaana olemisen” ja ”sotilaiden tekemisen” prosesseja ja militarismia? Jos emme ole syntyneet sotilaksi, kuinka voimme taistella sotilaaksi tulemistä vastaan? [3]

Vähän aikaa sitten järjestimme kokoontumisen, jossa naiset eri kaupungeista liittyivät mukaan näihin keskusteluihin. Jatkamme aseistakieltäytymisen pohtimista ja hiomme strategioitamme uusille tasoille. Yhteiset tarpeemme johtivat meidät perustamaan naisten verkoston. Olemme aloittaneet keskustelun erilaisista tavoista kehittää antimilitarististen naisten aktivismia ja asiaan liittyvää käsitteistöä. Naisten aseistakieltäytymisestä alkanut prosessi on alkanut tuottaa tuloksia.

Kiitos Balam Kenterille lainausten kääntämisestä turkista englanniksi.

Kirjoittaja on WRI:n kansainvälisen neuvoston jäsen ja osallistuu kesällä puhujana War Starts Here -seminariin Luulajassa

[1] Pınar Selek, ”Feminizme ve antimilitarizme ihtiyacımız var (We need feminism and anti-militarism)” Amargi, S.2, syksyn numero 2006, p27.

[2] Esra Gedik, ”Kadınlık ve Vicdani Red Üzerine” (About Femininity and Conscientious Objection) Amargi, S.2, syksyn numero 2006, p38.

[3] Ayşe Gül Altınay ”Asker Türk'leri Ve Onların Asker Kardeşlerini Kim Doğuruyor?” (Who is giving birth to ”Soldier Turks” and their soldier brothers?) Amargi, S.2, syksyn numero 2006, p18.

Aseistakieltäytyjäliitto

Yhteystiedot

Aseistakieltäytyjäliitto
Rauhanasema
Veturitori 3
00520 Helsinki

puh 09-7568 2444,
040-836 2786
fax 09-147 297
toimisto@akl-web.fi
http://www.akl-web.fi/

Aseistakieltäytyjien neuvonta

Päivystys ma ja to klo 14-18:
09-7568 2444 muina aikoina
040-836 2786, neuvonta@akl-web.fi

Lakiapua

lakiasiainsihteeri Juha Keltti
040-56 38 731,
juha.keltti@akl-web.fi

Toimintaryhmät

AKL-Jyväskylä
jyvaskyla@akl-web.fi

AKL-Turku
turku@akl-web.fi

Oletko kiinnostunut AKL-toiminnasta omalla paikkakunnallasi? Ota yhteyttä toimistoon, niin neuvomme!

Muita yhteystietoja

War Resisters' International
5 Caledonian Road,
London N1 9DY, Britain
info@wri-irg.org
http://www.wri-irg.org

Liity jäseneksi

Aseistakieltäytyjäliiton jäseneksi voivat liittyä aseistakieltäytyjien lisäksi kaikki muutkin, jotka kannattavat liiton periaatteita. Perusjäsenmaksu on 10 euroa, alennettu maksu 5e (palveluksessa oleville sivareille, totaali-kieltäytyjille - joiden oikeusprosessi on kesken - ja kaikille maksuvuonna 22 vuotta tai vähemmän täyttävälle). Tukijäsenmaksu on 20 euroa.

Maksa jäsenmaksusi tilille:
800017-750541

Kirjoita viestiosaan nimesi ja yhteystietosi (kuten katuosoitteesi lehteä varten)!

Jäsenmaksuun sisältyy neljä kertaa vuodessa ilmestyvä Sivari&To-
taali-lehti, joka kertoo aseistakieltäytymisestä ja antimilitaristisesta toiminnasta eri puolilla maailmaa.

Osta AKL:n tukituotteita:

www.akl-web.fi/yhdistys/myyntituotteet

Tuotteita voi tilata AKL:n keskukselta (p. 09-7568 2444, 040-836 2786, tilaukset(at)akl-web.fi). Myös paikan päälle toimistolle voi tulla ostoksille - varmistathan etukäteen, että toimistolla ollaan paikalla. Minimitilaus 4 euroa, jos maksu ei ole tilauksen mukana. Postikulut lisätään hintaan. Pankkiyhteys: Sampo 800027-10155341 (tilinomistaja Helsingin siviilipalveluseura). AKL:n jäsenille tarkoitetut jäsenhinnat ovat voimassa vain Helsingin toimistolta ostettaessa/tilattaessa sekä myyntipöydillä, jos maksat samaan aikaan jäsenmaksun. Jos haluat jäsenalennuksen, mainitse siitä tilausta tehdessäsi.

Asan ja tovereiden tukilevy AKL:lle:

- CD 16€ (13€)
- 2xLP 18€ (15€)
- Juliste noin 20x40cm 2€
- Farewell to Arms 4 -CD 5€
- Farewell to Arms 3 -CD 5€
- Kynät 1€
- Sytytin 2€
- Antimilitaristiset T-paidat (katkaistu kivääri, rauhanleijona)
- Perinteinen malli, luomu 16€ (14€)
- Miesten ja naisten stretch-t-paita, luomu 16€ (14€)
- Vanhojen mallistojen hajakoot 5€
- Heijastimet 3€
- Reilun kaupan kangaskassi 5€
- Rintamerkit 38mm ja 25mm 1€
- Pinssit 2€
- Pamfletit
- Sodalla on lapsen kasvot 1€
- Propagandan takaa 1€
- Jugoslavian väkivallaton vallankumous 1€
- Kirjat
- Aseistakieltäytyjän maailma 3€
- Katkelmia alistumisesta ja vastarinasta 3€
- + muita kirjoja suomeksi ja englanniksi

AKL on vuonna 1974 perustettu nuorten rauhanjärjestö. Sillä on kaksi roolia: toisaalta se toimii aseistakieltäytyjien etujärjestönä, toisaalta se on kaikille avoin militarismin vastainen järjestö. Sen jäseneksi voivat liittyä ja siinä toimia kaikki iästä tai sukupuolesta riippumatta.

AKL ei usko aseisiin perustuvaan turvallisuuteen. On väärä lähtökoh-
ta, että eri valtioiden ja niissä asu-
vien ihmisten intressit ovat vastak-
kaiset, että turvallisuus on turvalli-
suutta toisia valtioita, toisia ihmisiä
vastaan. Toisten ihmisten tappami-
nen tai siihen valmistautuminen ei
luo suojaa todellisia uhkia kuten
ympäristöongelmia tai köyhyyttä
vastaan. Pikemminkin sota ja aseva-
rustelu pahentavat näitä ongelmia
tuhlaamalla niiden ratkaisemiseen
kipeästi tarvittavia taloudellisia ja
inhimillisiä voimavaroja. Ihmiskunta
voi ratkaista olemassaolonsa ja ko-
tiplaneettaansa uhkaavat vaarat
vain toimimalla yhdessä.

Aseisiin perustuvan turvallisuuden
sijasta AKL haluaa omalta pieneltä
osaltaan olla rakentamassa maail-

maa, jossa vallitsee todellinen turval-
lisuus. Turvallisuus, joka ei perustu
aseisiin, vaan siihen, ettei kukaan
enää tarvitse aseita. AKL:n toiminnan
pohjana on kansainvälinen sodanvas-
tustajien julistus: **"Sota on rikos
ihmiskuntaa vastaan. Siksi olen
päättänyt olla tukematta min-
käänlaista sotaa ja kamppailla
sotien kaikkien syiden poistami-
seksi"**. AKL näkee sotien syinä ih-
misten välisen epätasa-arvon ja to-
dellisten vaikutusmahdollisuuksien
puutteen. Toisin sanoen se näkee so-
tien syynä rakenteellisen väkivallan,
joka puolestaan luo väkivaltaisia ra-
kenteita - armeijoita. Paitsi että ar-
meijat ovat tulosta rakenteellisesta
väkivallasta, ne myös ylläpitävät sitä.
Sen takia pidämmekin aseistakieltäy-
tymistä ja antimilitarista toimintaa
tärkeänä osana taistelussa oikeuden-
mukaisemman maailman puolesta.

Aseistakieltäytyjäliitto toimii si-
viilipalveluksen kehittämiseksi niin,
että aseistakieltäytymisestä tulee
varteenotettava vaihtoehto yhä
useammalle asevelvolliselle, ja tu-
kee totaali-kieltäytymistä.